

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΗΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐκτὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς εὐαγγελισμὸν ἤριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίως δραχμῶν 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50. Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει ἐν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδυνήκοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 19 Σεπτεμβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 42

Ἡ ΜΙΚΡῆ Αἰγνώστη

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ L. DE KERANY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἄλλωστε δὲν ἔχω νὰ φοβῶμαι τίποτε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία. Οἱ ἀνώτεροί μου ξέρουν καλὰ τὴν τιμιότητά μου. Στὰ παιδιά μου, ἀντὶ τῆς περιουσίας ποῦ δὲν ἔχω, θ' ἀφήσω τὸ δνομα ἐνός τιμίου ἀνθρώπου καὶ ἐνός καλοῦ ὑπαλλήλου.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ φαροφύλακας σηκώθηκε γιὰ νὰ πάη, ὅπως εἶπε, νὰ κάμῃ μερικὲς ἐπιδιορθώσεις στὸ φανάρι.

— Θάρθῳ καὶ ἐγὼ μαζί σου, τοῦ εἶπε ὁ Φίλιππος.

— Κι' ἐγὼ, πρόσθετε ἡ Σολάντζ, ποῦ παρυσιακόταν καὶ αὐτὴ στὴ συνομιλία τους

Ὁ κ. Σαρσέν ζήτησε νὰ τὴν ἐμποδίση, ἀλλὰ ἐκείνη ἐπέμενε. Ὁ Μουριέ ἀρχισε νὰ γελά.

— Θεέ μου! εἶπε εὐθυμα. Ἡ σκάλα μας δὲν εἶναι τόσο πλατειά ὡς τοῦ πύργου σας, καὶ μ' ἔλα τὰ σκουπίσματα τῆς Ἰουλιανῆς, δὲ μπορεῖ νὰ βγάλῃ ἀποπάνω τῆς ὄλες τίς ἀράχνες.

— Δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε ἡ κόρη. Θὰ μὲ ξέσω τὸ ρουστάνι μου καὶ δὲ θὰ κολλήσουν ἀπάνω μου.

Καὶ προχώρησε μαζί με τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν ἔαδερφό τῆς στὴ σκάλα, ποῦ φωτιζόταν ἀπὸ στενόμακρους φεγγίτες.

— Νὰ τὸ φανάρι! φώναξε ὁ Φίλιππος.

Ἡ Σολάντζ ἔμεινε κατάπληχτη μπρὸς στὶς πελώριες διαστάσεις αὐτοῦ τοῦ μηχανήματος, ποῦ ἀπὸ μακριὰ τῆς φαίνονταν τόσο μικρό.

Ἐπειτα ἀρχισε νὰ κοιτάζῃ κατὰ τὸν ὀρίζοντα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινὸς καὶ πᾶν

στὴν ἀπέραντη θάλασσα φαίνονταν ὁλομόναχο τὸ νηοὶ-Σέν.

— Θὰ πεθάνω ἀπ' τὸ φόβο μου. δὴ φηλά! φώναξε ἡ κόρη τοῦ πυργοδοπότη.

Ὁ Μουριέ ἀρχισε νὰ γελά.

— Τί θὰ εἶλες, λοιπόν, ἀν ἀναγκάζοσουν νὰ κατοικήσης σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς φάρους τῆς ἀνοιχτῆς θάλασσας, τῆς ἐρημίας, ὅπου οἱ φύλακες περνοῦν ὀχτιὸ ὀλο-

«Πηγαίνει νάνταμῶση τὸ διάβολο, καβάλλα σ' ἓνα σκουπόξυλο.» (Σελ. 488, στ. α'.)

κληρὲς μέρες μακριὰ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον; — Ἀδύνατο!

— Μολαταῦτα εἶναι ἀληθινὸ. Ἐγὼ ποῦ μὲ βλέπετε καὶ σὰς μιῶν, ὑπηρέτησα ἀρκετὰ χρόνια στὸ φάρο τοῦ Φοῦρ, κοντὰ στὴν Ὀδεσσάν, ἓνα διαβολότοπο ποῦ δὲν τὸν ξεχνῶ ποτὲ. Κάθε χρόνον ἔκει γίνονται ἀμέτρητα δυστυχήματα.

— Δὲν εἶναι ὁ βράχος τοῦ Φοῦρ ποῦ θεωρήθηκε ὡς ὄριο μεταξὺ Μάγχης καὶ Ὀκεανοῦ; ρώτησε ὁ κ. Σαρσέν.

— Καὶ φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος, πὼς ἡ θάλασσα ἀλλάζει καὶ χρῶμα σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Εἶναι πράσινη ἀπ' τὴ μεριά τῆς Μάγχης καὶ σταχτιά πρὸς τὸν Ὀκεανόν.

Ἡ Σολάντζ γοητεύτηκε ἀμέσως.

— Πάμε στὸ βράχο τοῦ Φοῦρ, μπαμπά; παρακάλεσε.

Ὁ κ. Σαρσέν ἀρχισε νὰ γελά.

— Κουτὴ ποῦ εἶσαι! τῆς εἶπε. Τὰ περναῖς γι' ἀληθινὰ αὐτὰ ποῦ ἀκούσες ἀπὸ τὸ ξάδερφό σου;

— Μά...

— Θέλῃς ν' ἀστείευτῇ καὶ νὰ κοροιδέψῃ μετὴν εὐπιστία μίαν μικρῆς Παρσιανῆς. Οἱ γεωγράφοι μποροῦν μιὰ χάρα νὰ βάλουν ὄρια στὴ θάλασσα, ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη τους δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ μεταβάλλουν καὶ τὸ χρῶμα τῶν κυμάτων τῆς.

— Μήπως φαντάζεσαι ὅτι καὶ ἡ Χρυσὴ Ἀκτὴ εἶναι καμωμένη ἀπὸ χρυσὰ εἰκοσόφραγκα; ρώτησε ὁ ἀστείος Φίλιππος.

— Σιωπὴ! Μὴ γίνεσαι κακός, τὸν συμβόλεψε ὁ θεῖος του.

Ὁ Μουριέ, βλέποντας τὴ Σολάντζ στενοχωρημένη, θέλησε νὰ φέρῃ κάποιον ἀντιπερισπασμό.

— Κατὰ μῆκος τῆς παρα-

λίας, είπε, υπάρχουν κι' άλλοι φάροι εκτός από τον Φοβό. Τό άκρωτήριο Σαιν Ματιέ κοντά στη Βρέστη, ο φάρος με τὰ δχτὸ πατώματα τοῦ "Q σὲ περιχώρα τοῦ Παμπόλ, καὶ τὰ ἑπτὰ φάρια τοῦ φέγγουν στὸν ὄρμον τοῦ Γκυράκ. "Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὄρατα καὶ ἀξιοπεριεργα, ἀλλὰ ἡ ζωὴ τῶν φυλάκων εἶναι σκληρὴ. Βρίσκονται δλομόναχοι ἀπέναντι στὸν "Ωκεανό, ποῦ βογγάει καὶ τρέχει σὰν τὸ καρτσάκι τοῦ θανάτου...

"Ἀρχισε νὰ γελάει στὴν ἀνάμνηση τῶν περιπετειῶν ποῦ σχετίζονταν με τὴ νυχτερινὴ ἔξοδο τῆς Σολάνζ. "Ἐπειτα, στὴ δύμηση τῆς Θυμιούλας, ἡ ἀγαθὴ φυσιογνωμία του σκυβερώπασε.

— Εἶδατε τὴ Μικρὴ "Αγνωστὴ αὐτὲς τίς μέρες;

— "Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος κοιτάζοντας τὴ Σολάνζ ποῦ κοκκίνισε.

«Κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ προεσοχὴ βροχών...» (Σελ. 486, στ. γ')

— Φαίνεται πὸς εἶναι ἀρρωστὴ ἀπὸ τὴ θλίψη ποῦ δοκίμασε. Ἡ "Ιουλιανή, τῆς ἐμίλησε χιτὲς. "Ἦθελε νὰ κρυφτῆ, τὴσὴ ντροπὴ ἔνωθε. Φτωχὴ μικροβλαί! Εἶναι ἀθῶα ὡστὸσο Κι' ἔχει καλὴ καρδιά...

"Ὁ Φίλιππος κοίταξε τὴ Σολάνζ ποῦ ἡ κοκκινιάδα τῆς εἶχε μεγαλώσει.

Λοιπὸν ἡ γνώμη τοῦ Μουριέ γιὰ τὴ Θυμιούλα ἦταν ἴδια με τοῦ ἐφημερίου, τοῦ κυρίου Σαρσέν καὶ τῆς μίς Βαρβάρας. "Ἡ μαθήτρια τῆς τελευταίας ἀρχισε νὰ αισθάνεται τύψεις γιὰ τὴ φάνηκε τόσο αὐστηρὴ, καὶ στὴν καρδιά τῆς, ποῦ δὲν ἦταν ὀλωσοδίου κακὴ, ἔνωθε πικρὴ μεταμέλεια.

Ταραγμένη κάπως, χωρίστηκε ἀπὸ τὴ μικρὴ συντροφιά καὶ ἀρχισε νὰ παρατηρῆ τὸν ὄριζοντα. "Ἦθελε νὰ διορθώσῃ τὰ σφάλματά τῆς, ἀλλὰ με ποῖν τρόπο θὰ τὸ κατόρθωνε; "Ἀκόμα κι' ἐκεῖνα ποῦ εἶχε πεῖ ὁ Μουριέ γιὰ τὴ ζωὴ τῶν

φαροφυλάκων τὴ βύθισαν σὲ βαθειὰ σιλογογῆ.

"Ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲν εἶχε καταλάβει πὸς ὄλος ὁ κόσμος γύρω τῆς ἐργάζονταν: ὁ πατέρας τῆς, ἡ μίς Βαρβάρρα, ὁ Μουριέ, ὁ Φαζιόλ, ἡ "Ιουλιανή, ἡ Θυμιούλα, τὰ ξαδέλφια τῆς. Μονάχα αὐτὴ ἀφινόταν νὰ τὴ φέρνῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἡ ἰδιοτροπία κι' ἡ φαντασία τῆς.

Αὐτὸ δὲν ἦταν κάπως εαπεικωτικὸ γιὰ μιὰ κόρη τῆς ἡλικίας τῆς; "Ἀλλὰ δὲν ἔλαθε τὸν καιρὸ νὰ συνεχίσῃ αὐτὸν τὸν ἔλεγχον, γιὰτὶ ὁ κ. Σαρσέν ἔδωσε τὸ σημεῖο τῆς ἀναχώρησῆς.

— Ἀπὸ τώρα κίβλας; παραπονέθηκε ὁ Φίλιππος. Θεῖε μου, θῆχετε τὴν κλωσὴν νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ περάσω τὴ νύχτα μου στὸ φάρο.

— Πρέπει νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ πρῶτα πρῶτα ὁ Μουριέ, εἶπε ὁ θεῖος.

— Ὁθέλεα ἔγαν τέτοιο καλὸ σύντροφο, εἶπε γελαστὸς ὁ φαρσούλα κας, ἀλλὰ προβλέπω καταγίδια.

— Τόσο τὸ καλύτερο! Θά-ναι πολὺ ὄρατα-τερα τότε...

— Ὁ νέος εἶναι γενναῖος "Ἄς μείνῃ λοιπὸν, ἂν τὸ λὲν ἡ καρδιά του...

— Ἐἴστε βέβαιος πὸς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος; ξαναρώτησε ὁ κ. Σαρσέν.

— Κανένας, ἀπολότις; μόνο ἀπολότις; μόνο

— Κοιμάμαι ἀκριο διπλά. Μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε, θεῖε μου, δὲν εἶν' ἔτσι; Σκεφτῆτε τί ὄρατο θέμα θάχω γιὰ τίς ἐκθέσεις τῶν διακοπῶν...

— Καλά, σοῦ δίνω τὴν ἀδεία, ἀγύριστο κεφάλι. Πῆς μου, Μουριέ, μήπως ὑπάρχει καμμιά ἄλλη δυσκολία γιὰ τὴν παραμονὴ τοῦ ἀνεψιοῦ μου;

— "Ὁχι. Μόνο ποῦ θὰ παρακαλέσω τὸ Φίλιππο νὰ δειπνήσῃ μαζί μου, ἂν καταδέχεται τὴ μαγειρικὴ τῆς "Ιουλιανῆς. Αὐτὸν τὸν καιρὸ ἀνάδω τὸ φάρο ἀπὸ νωρὸς κι' ἕνας ἀύριανὸς μηχανικὸς πρέπει νὰ γνωρίζῃ κάθε λεπτομέρεια.

— "Ὁ, πιστεύω πὸς θάμαι ἱκανὸς ἀπὸ τώρα ν' ἀνάδω τὸ φανάρι, εἶπε ὁ Φίλιππος με κάποια φιλαυτία.

— Μπᾶ! Βλέπω με λύπη μου πὸς δὲ μπόρεῖς νὰ καυχῆθῃς γιὰ μετριοφροσύνη. Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου, σοῦ ἐπιπεστούμαι αὐτὸν τὸ μικρὸ τολμηρὸ καὶ

φεύγω. Μὰ πῆς μου, μήπως θάταν καλύτερα νάμενε καμμὴν ἄλλη νύχτα;

— Ἀπεναντίας. Εἶναι πιθανό, τὴν ἐρχόμενη βδομάδα, νὰ κληθῶ γιὰ τὴ δίκη αὐτῶν τῶν καταραμένων λαθρεμπόρων. Κι' ὁ ἀντικαταστάτης μου χωρὶς ἄλλο θάχῃ πολὺ λιγώτερη διάθεση νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Φιλίππου.

— Τί, θὰ γίνῃ δίκη; Τώρα καταλαβαίνω γιατί εἶναι τόσο πολὺ ἐρεθισμένη ἡ θεῖα Γκιώτ.

— Ναι. Τάχει μαζί μου μάλιστα. "Ἐγὼ δμως δὲν ἔκαμα παρὰ τὸ χρέος μου. Καὶ μάλιστα ἔχι ὀλόκληρο, γιὰτὶ δὲν ἀνακαλύψαμε ἀκόμα τὴν κρύπτη τῶν κακοποιῶν.

— Δὲν ἔχετε καμμιά μαρτυρία;

— Καμμιά. Νὰ ἴδομε τώρα τί θὰ καταφέρῃ ὁ Φαζιόλ ποῦ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεση.

(Ἀκολουθεῖ) Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΕΧΕΙ ΚΙ' Η ΚΟΤΤΑ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

"Ὁ Γιαννάκης τρέχει στὴ μαμμὰ του δλος χαρά:

— Μαμμά! μαμμά! Ἡ κοττοῦλα μας γέννησε αὐγὸ!

"Ἀκούει ἡ μαμμὰ του «αὐγὸ» καὶ τινάζεται. Γυρίζει καὶ τὸν βλέπει χαμογελαστὴ ποῦ τὸ κρατᾶει θριαμβευτικὰ, ψηλά, γιὰ νὰ τὸ δῆ καὶ νὰ μὴ νομίσῃ πὸς τῆς λείει φέμματα:

— Χμ... Γέννησε λοιπὸν αὐγὸ ἡ κοττοῦλα μας, ἔ;

"Ἀμέ; Βέβαια ἡ κοττοῦλα τους τὸ γέννησε. "Ἐκείνη ποῦ ἔφεραν σὰν ἐγύρισαν ἀπὸ τὸ χωριὸ ὅπου ἔξαλοκαίριασαν. Κι' ἀλήθεια, τί κρίμα ἂν τὴν ἔσφαζαν καὶ τὴν εἶχαν φάει, ὅπως συμβόλευε ὁ μεγάλος ἀδερφὸς τοῦ Γιαννάκη, ἐπειδὴ ἔβλεπε πὸς δὲ γενναίαι!

— Ποῦναι τώρα ὁ Πίπη, νὰ ἴδῃ ποῦ κἀνῃ κι' ἡ κοττοῦλα μας αὐγὰ; λέει ἡ μαμμὰ στὸ Γιαννάκη, ποῦ ἔκλαιγε κάθε φορὰ ποῦ ἀκούγε τὸν Πίπη νὰ λέγῃ τέτοια πράγματα, γιὰτὶ ὁ καλ' ἄμενος τὴν ἀγαποῦσε τὴν κοττοῦλα του.

"Ἦταν μικρὴ ἀκόμα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐγεννοῦσε. Τώρα ὁμοῦ ποῦ μεγαλώσε, νὰ τὴ ὄρατα ἀγούλκια μὰς κάνει! λέει ἡ μαμμὰ. Δὲν εἶχα δίκιο νὰ τὸν μάλωνω, σὰ μοῦ ἔλεγε νὰ τὴ σφάζουμε, γιὰτὶ ἀδικα τρώει τὸ καλαμπόκι καὶ τὸ πίτουρο; Ἡ δύστυχῆ! Σίμπως δὲν τὸ καταλάβαινε, καὶ δὲ στενοχωριότανε ποῦ δὲ μποροῦσε νὰ μὰς δώσῃ κι' αὐτὴ κατὶ, γιὰ τὸ φαί ποῦ τὴν ταίζαμε; "Ἐ, νὰ ποῦ ἦρθε καιρὸς νὰ ἡγάλη ἀπὸ πάνω τῆς τὴν ὑποχρέωση. Ἀπὸ τώρα, θὰ τῆς δίνουμε ἑμεῖς λίγο καλαμπόκι ἢ λίγο πίτουρο, μὰ αὐτὴ θὰ μὰς δῆνῃ ἕνα ὄρατο αὐγὸ!

Κι' ἡ μαμμὰ εἶναι σὰ νὰ μὴν τὰ λέγῃ αὐτὰ τοῦ Γιαννάκη, ποῦ, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὰ πολυκαταλαβαίνει. Εἶ-

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θ'

Καὶ νὰ ἐγὼ πάλι ἐλεύθερος κι' εὐτυχισμένος. Ξανάρχισα νὰ τρυγοῖζω ὅπου ἤθελα, νὰ τρώγω ὅ,τι ἔβρισκα, νὰ κοιμοῦμαι ὅπου μοῦ ἄρεσε, νὰ κάθουμαι, νὰ σαχατεύω, νὰ γεμβάζω καὶ νὰ κάνω τραγούδια στὰ λουλούδια καὶ στὰ πουλιά. "Ἀλήτης τῆς ἐξοχῆς, σουλατσάδορος τοῦ χωραφιοῦ καὶ ποιητῆς τοῦ... γλυκοῦ νεροῦ.

"Ἦξερα τώρα νὰ φυλάγομαι κι' ἀπ' τίς παγίδες. "Ἦξερα καὶ νὰ κρύβομαι, ὅταν ἔβλεπα κανένα κυνηγό.

Οἱ κυνηγοὶ ὁμοῦ εἶναι πὸ πονηροὶ ἀπὸ μὰς τὰ ζῴαρια, ἔχουν μαζί τους

καὶ καλοὺς σκύλους, λαγωνικά, ποῦ μὰς ξετρυπάνουν με τὴ μεγαλύτερη ἐπιβολία.

Μιά μέρα, εἶδα ἀπὸ μακριὰ ἕνα κυνηγὸ με τὸ τουφέκι του, τὸ δίχτυ του καὶ τὸ σκυλί του. Θέ μου, βόηθα μὴ με ἴδῃ!.. Κρύφτηκα ἀμέσως σὲ κάτι χαμόδενο καὶ περιμένα με ἀγωνία νὰ περᾶσῃ αὐτὸς ὁ κίνδυνος-θάνατος...

"Ἀλλὰ ὁ σκύλος με μνοστήκε, φαίνεται, καὶ σὲ λίγο τὸν εἶδα νὰ ψάχνῃ μέσα στὰ χαμόδενα ὅπου βρισκόμουν. "Ἀλίμονό μου ἂν μ' ἔβλεπε! Νᾶχα τουλάχιστο τὴν πέτρινη περικεφαλαία μου! Μὰ δὲν τὴν εἶχα πιά, κι' ἄλλη σωτηρία δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ ἡ φευγάλα...

Τὸ βάζω λοιπὸν στὰ πόδια. "Ὁ σκύλος με βλέπει καὶ με κυνηγᾷ ξεφρενιασμένος. Με βλέπει κι' ὁ κυνηγὸς καὶ μοῦ οἶχει μιὰ τουφεκιά. Εὐτυχῶς τὰ σκάγια δὲν με παίρνουν. Μὰ οὔτε κι' ὁ σκύλος με φτάνει. Τρέχω πολὺ,

τρέχω πὸ γρήγορα ἀπ' ὄλους τοὺς σκύλους τοῦ κόσμου. Σὲ λίγο εἶμαι τόσο μακριὰ ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς μου, ποῦ οὔτε ὁ κυνηγὸς μπορεῖ νὰ μοῦ ξαναρίξῃ, οὔτε ὁ σκύλος νὰ με φτάσῃ.

"Ἀχ, τί ἀγωνία! "Ἐπιτέλους σώθηκα. Καὶ στάθηκα στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου, γιὰ νὰ νάσάνω, νὰ πάσουν οἱ χτύποι τῆς καρδιάς μου, νὰ συνέλθω.

ΜΑΡΜΑΡΥΓΕΣ

"Ἡ λύπη εἶναι γνώρισμα ψυχικῆς τελειότητος. "Ὅσο μεγαλύτερη ἱκανότητα ἔχουμε νὰ λυπούμαστε, τόσο ἀνώτερη φύση μαρτυροῦμε. Ὑπάρχουν λύπες ἀνθρώπου ποῦ τίς ἀγνωεῖ τὸ κτήνος καὶ λύπες σοφοῦ ἢ καλλιτέχνη ποῦ τίς ἀγνωεῖ ὁ χυδαῖος ἀνθρώπος.

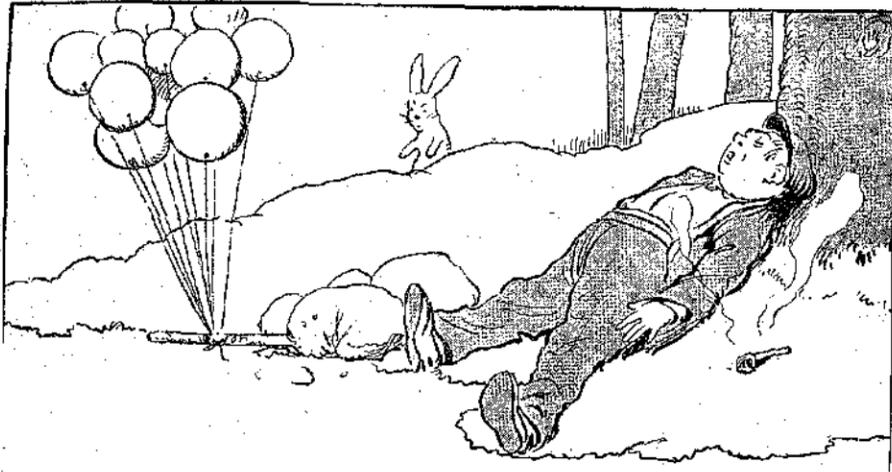
**

"Ὑπάρχουν εδεργεσίες ποῦ χαμογελοῦν καὶ χαϊδεύουν, κι' εδεργεσίες ποῦ γαυρίζουν καὶ δαγκώνουν. Τῆ στιγμῆ ποῦ πᾶς νὰ αισθανθῆς εὐγνωμοσύνη γιὰ καμμιά ἀπ' αὐτῆς, αισθάνεσαι ἀξαφνα στὰ φυλλοκάρδια σου τὸν πόνο τῶν δυντιῶν τῆς.

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ (Ἀπὸ ἀνέδοτα χειρόγραφα του)

Σε λίγο ήμουν καλά. Κι' επειδή ο κίνδυνος-θάνατος ένόμισα πώς είχε περάσει, έτοιμάστηκα να ξεκινήσω πάλι με την ησυχία μου, για να βρω πουθενά λίγο νερό, γιατί διψούσα.

Τη στιγμή εκείνη, άκουσα κοντά μου κάτι παράξενους ήχους, σά νάπαιζε κανένας άξελαμής τρομπόνι χαλασμένο. Τι ήταν αυτό; "Ανθρωπος, θεοίδιμηχανή;... Σιγά-σιγά, προφυλαχτικά, προχώρησα προς τó θόρυβο και, με μεγάλη μου έκπληξη είδα έναν άνθρωπο που, ξαπλωμένος ανάσκελα στη ρίζα ενός άλλου

δέντρου, κοιμόταν μακάφια και ροχάλιζε. Κι' έκσι-κοντά στα πόδια του, σκεκόνταν μαζί-μαζί στον άερα καμμά είκοσαριά κόκκινα μπαλλόνια, απ' αυτά που δίνουν στα παιδιά για να παίζουν. Ήταν δεμένα απ' τις κλωστές τους, μ' ένα μακρό σπάγγο σ' ένα ξύλο, μπηγμένο στο χώμα.

Στάθηκα και τó κοιτάζω. Τι όμορφα που ήταν! Πώς έλαμπαν στον ήλιο με τó γλυκό κόκκινο χρώμα τους! Και πώς αλαφροκουνιόνταν όταν τó φυσούσε τάρρακι! "Εμοιάζαν με παράξενα, μεγάλα λουλούδια, απάνω σε λεπτά, ίσια και τεντωμένα κοτσάνια, που σχημάτιζαν ένα πελώριο μπουκέτο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΛΙΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μεγάλη φασαρία στο σπιτικό του Λάκη. Τρεξίματα, σφυρίγματα, φωνές, γέλια, ανακατώματα κουτάλας και... πάει λέοντας. Ο Λάκης τάχει χαμένα μ' αυτή τη φασαρία. Θέλει να παίξει σε μιά γωνιά!

— Τραδήξου απ' εδώ πέρα, μὴν ξεσυρρίζεις.

Πάει να παίξει στην τραπέζαρία...

— Φύγε, δὲ μὰς αφήνεις να κάνουμε τὴ δουλειά μας.

"Αμ' ἄς τὸ καλὸ πιά, δὲ μπορεί κι' αὐτὸς— παιδάκι εἶμαι κι' ἐγώ...— να παίξει λιγούλακι σήμερα Κυριακή;...

Ναί, μὰ ἡ σημερινὴ Κυριακὴ δὲν εἶναι ἔπως ἄλλες; ἔχει πολὺ μεγάλη διαφορά, πάρα πολὺ μεγάλη... "Ερχεται ὁ θεὸς Γιάννος!

— Μαμμά, πὼς εἶναι ὁ θεὸς Γιάννος, ἔ;...

— Πὼς θέλεις νάσαι, σὺν ἔλους τοὺς ἀνθρώπους...

Τὸ ἄκρη τοῦρχειται νὰ ρωτήσῃ: «δὲν εἶναι ἀράνης;» μὰ φοβᾶται μὴν ξεκαρδιστεῖ σὰ γέλια κι' ἡ μαμμά, σὺν τὴν ξαδέλφη του τὴν Οὐρανίτσα...

Τὴν κυρία, ὠραία τοῦ τὰ κατάφερε!

Θομάται πολὺ καλὰ ὁ Λάκης πὼς εἶναι αὐτὴ ἡ συζήτηση.

Ναί! Ἡ Οὐρανίτσα, πὸναι μεγάλη— πάει στὴ πέμπτη τάξη, φαντασθῆτε!... εἶχε κάποια μέρα ἕνα χοντρὸ κόκκινο βιβλίο, μὰ πολὺ πολὺ χοντρὸ. Ὁ Λάκης τὸ ζήτησε νὰ δῆ τις ζωγραφιές, (αὐτὸς ὁ κατμένος δὲ μπορεί νὰ τὸ διαβάσῃ ἕνας πιτσιρικῶς πεντέμισο χρόνων δὲ μπορεί νὰ διαβάσῃ τέτοια χοντρά βιβλία: αὐτὸς μὲν μπορεί καὶ συλλαβίζει τ' ἀλφάβητάρι του, μὲ τις μεγάλες χρωματιστὲς ζωγραφιές κι' ἐκεῖνα τὰ ὄμορφα α! α! α!... στὴν πρώτη σελίδα...)

Λοιπὸν;... ἄ, ναί!... Κοίταζε τις εἰκόνες ὁ Λάκης κι' ἐνθουσιαστικὴ με τὶς φάτσες πέντε ἀνθρώπων, ποὺ ἦταν στὴ σειρά...

Ἡ Οὐρανίτσα— τί διαβασμένη, ἀλήθεια!— τοῦ ἐξήγησε πὼς τὸ βιβλίο εἶναι Γεωγραφία (νὰ μιά λέξη ποὺ δὲν ἔχει καὶ μεγάλη σημασία γιὰ τὸ Λάκη) καὶ οἱ πέντε ἀνθρωποὶ ποὺ εἶδε, εἶναι «οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν πέντε ἀνθρωπίνων φυλῶν». Κι' αὐτὸ τὸ ἄκρη τοῦ φάνηκαν λίγο σὺν κινέζικα, μὰ δὲν εἶπε τίποτα. Νὰ δείχνῃ πιά πὼς τίποτα δὲν ξέρει;...

— Πῶ, πῶ!... νὰ κι' ἕνας ἀράνης!

Θεοὺλη μου! εἶπε σὰ νὰ τρώμαζε ὁ Λάκης. —"Ἐ, τί κάνεις ἔτσι; ξεπετάχτηκε ἡ γραμματισμένη μας, στὴν Αἴγυπτο, ποὺ μένει ὁ θεὸς Γιάννος, οἱ περισσότεροὶ ἀνθρωποὶ εἶναι ἔτσι!

—"Ἐε;... γούρλωσε τὰ μακάκια τοῦ ὁ Λάκης, καὶ λοιπὸν ὁ θεὸς Γιάννος εἶναι ἀράνης; ρώτησε σοβαρὰ-σοβαρὰ μ' ἕνα ὕφος κατατρομαγμένο. Κι' ἐδῶ τὸν πιάνει ἡ φόβρα, σὺν τὸ θυμάται. "Αντί ἡ Οὐρανίτσα νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ σὺν καλὸ κορίτσι, ἄρχισε κάτι γέλια, πιχτά, τρανταχτά... κι' ὕστερα:

— Ναί, Λάκη μου, ὁ θεὸς Γιάννος, χὰ! χὰ! χὰ! εἶναι ἀράνης! Χὰ! χὰ! νὰ, ἔχει κάτι τοσουλάκια ματάκια, κάτι τόσοσες χαϊλάρες, κι' εἶναι μαῦρος σὺν καθουρνιστήρι!—Καὶ δὲς τοῦ γέλια καὶ χάχανα ἡ Οὐρανίτσα...

Κι' ἔτσι ὁ Λάκης ἔμεινε με τὴν ἀπορία του: εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀράνης, ὁ θεὸς Γιάννος;...

Μὰ σήμερα εἶναι πιά βέβαιος πὼς θὰ μάθῃ, θὰ τὸν δῆ με τὰ μάτια του καὶ θὰ ἡσυχάσῃ. Κι' ἔφθασε πιά ἡ πολυπόθητη στιγμή. Ὁ Λάκης εἶδε ἔλη τὴ θερμὴ ὑποδοχὴ τοῦ θεοῦ Γιάννου, κρυμμένος πίσω ἀπ' ἕνα μπερντέ.

"Α, ναί, ὁ Λάκης ἔτσι συνήθίζει: πρὶν παρουσιαστῆ ὁ ἕνα καινούργιο πρόσωπο, ἐννοεῖ πρῶτα νὰ τὸ ψυχολογήσῃ, μισοκρυμμένος πίσω ἀπὸ καμμά κουρτίνα: δὲν παρουσιάζεται ἔτσι μπροῦφ!... στους ἀνθρώπους... τοὺς φοβάται!... Μὰ μόλις ἀντίκρισε τὸ θεοὶ Γιάννο— ἄσπρο, κάτασπρο σὺν τὸ γάλα!— ἐννύωσε μέσα του ἕνα κῆμα ζεστὸ νὰ τὸν πλημμυρίζει, κι' ἕνα ἐνθουσιασμὸ νὰ τὸν συνεπαίρνει. Πετάχτηκε καὶ σὺν τὴν ἀστραπὴ ρίχτηκε πάνω στὸ ἀγνωστο ὡς στὴ στιγμή θεο!

— Θεοὶ Γιάννο μου!...

Ἡ τρυφερότητα αὐτὴ ἦταν πολὺ ἀσυνήθιστη γιὰ ἕνα παιδί τῆς ἡλικίας του, ποὺ τόσο δύσκολα παίρνουν θάρρος με τὰ καινούργια πρόσωπα... μὰ ἦταν πολὺ σπουδαῖο νὰ φαντάζεται ἕνα θεοὶ Ἀράνη καὶ νὰ βλέπῃ ἕνα καλόκαρδο, ἑκνθόμαλλο ἄνδρα,— τί ἄσπρο, θεο μου!—ποὺ τοῦ μιλάει καὶ τὸν φιλάει τόσο γλυκά!...

— Καλέ, τί αἴλουρος εἶναι αὐτὸς! ἀστειεύτηκε ὁ θεὸς Γιάννος μετὰ τὸ ἄγριο σκαρφάλωμα ποὺκανε πάνω στὸ ψηλὸ του κορμὶ ὁ Λάκης.

Κι' ἀπὸ τότε ἔτσι τὸν φωνάζει: "Ὁ Αἴλουρος... Κι' ὁ Λάκης ἀφορμὴ ζητάει γιὰ νὰ σκαρφάλωνῃ καὶ νὰ φιλάῃ τὸν καλόκαρδο θεο.

Κι' ἤρθε ἡ πιδ σπουδαία στιγμή τῆς ἡμέρας: Ὁ θεὸς Γιάννος ἄρχισε νὰ μοιράζῃ λήρες σ' ἀνήψα του. Μὰ λίρες ἀληθινές— ὄχι σοκολατένιες!— Χρυσές, ἀστραφτερές, δλοστρόγγυλες.

—"Αχ, νὰ μοῦδινε καὶ μένα μιά μικρούλα, σκέφτεται ὁ Λάκης, ποὺ φο-

δᾶται πὼς αὐτονοῦθ θὰ τοῦχη φέροι κανένα ἀεροπλανάκι ἢ κανένα... ἀνανά, σὺν αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἔστειλε σὺν ἦταν στὴν Αἴγυπτο.

—"Αχ, νὰ μοῦδινε καὶ μένα!

Κι' ὡ τὶ θάμα! Ἀφοῦ ἔδωσε σ' ἔλους ἀπ' τις ὠμαρφες γυαλιστὲς λήρες, κι' ὁ Λάκης φοβόταν πὼς δὲ θάμεινε στὴν τοίπη του—οὔτε... τοσκιιστὴ, νὰ καὶ τὸν φωνάζει.

Ὁ Λάκης βρέθηκε σὲ μιά στιγμή νὰ κρατᾶ τὰ χέρια του τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ του: Μιά λίρα. Τὴ λίρα του! Καὶ τί νόστιμη ποὺ ἦταν! Ὅχι καμμά ἀραμπη, χοντρή, σὺν τῶν ἄλλων, μὰ μικρούτσικη—τοσουλίτσα—καὶ γυαλιστὴ σὺν ἀστράκι. «Χρυσουλίτσα μου!» τὴν φώναζε ὁ Λάκης, καὶ σίγουρα σὲ κανένα πράγμα δὲν πάει καλύτερα αὐτὸ τ' ὄνομα.

Κι' ἄρχισαν τὰ σπουδαία ὄνειρα.

Τί μπορεί νὰ πάρῃ κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χρυσαφένιο δισκάκι; Μὰ τὸν κόσμο ἔλο, τοῦ φαίνεται τοῦ φασουλάκου... Καὶ πρῶτα-πρῶτα θάθελε ἕνα καμουτοί! Ἄ, μὰ εἶναι ἕνα ἐξοχοπράγμα τὸ καμουτοί! Ἐχει ὁ Γάγγος ὁ φίλος του, μὰ εἶναι τόσο κακός, ποὺ δὲν τοῦ τὸ δίνει ποτὲ τοῦ κλιμένου τοῦ Λάκη. Κι' εἶναι ἕνα τῶς ὠραῖο πράγμα νὰ μπορεί νὰ... μαστιγώνῃ τὸν ἄερα!

Τῆς εἶπε τῆς μαμμάς τὴν πρώτη του αὐτὴ ἐπιθυμία, μὰ ἐκεῖνη ἔσκασε στὰ γέλια. Δὲν μπορεί νὰ καταλάβῃ ὁ Λάκης πὼς προκαλεῖ ἔτσι ἄκαιρα τὸ γέλιο τῶν ἄλλων, σὺν αὐτὸς μιλάει γιὰ τὰ σοβαρότερα πράγματα!

— Μὰ μὲ κοτζάμ λίρα θέλεις νὰ πάρῃς ἕνα καμουτοί; τὸν ρώτησε ἡ μαμμά, σὺν τῆς πέρασαν τὰ πολλὰ γέλια.

Καλὰ λοιπὸν, ἄς μὴν πάρει καμουτοί κι' ἄς τὸ ἐπιθυμοῦσε τόσο πολὺ.

"Α, τὸ βρήκε! τὴν βέβαια δὲν θὰ μπορῇ νὰ τὸν κοροιδεῖ ἡ μαμμά πὼς μὲ «κοτζάμ λίρα» θέλει νὰ πάρῃ καμουτοί! ἔξερει τὴν τὴ θ' ἀγοράσῃ.

Ναί, ὁ μπαμπὰς ἔλεγε σήμερα πὼς δὲν θάταν ἄσκημα νὰ εἶχαν ἕνα αὐτοκινητάκι ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου ποὺ κάθονται.

— Θέλετε νὰ πάρετε ἕνα με τὴ λίρα μου; ρώτησε δειλὰ-δειλὰ ὁ Λάκης.

— Μὲ τὴ λίρα σου νὰ παρουμε αὐτοκίνητο; γέλασε εἰρωνικὰ ὁ μπαμπὰς κι' ἄλλαξε κούβεντα.

Ὅρισμένους δὲ μποροῦν νὰ συννενοθοῦν! λέει τὸ ἕνα, γελάνε, λέει τ' ἄλλο κοροιδεύουν· μὰ ἐπιτέλους τί θὰ τὴν κάνῃ αὐτὴ τὴ λίρα; ἐκεῖ στὸ συρτάρι θὰ τοῦ τὴ φυλάει ἡ μαμμά, σὺν αἰῶνα τὸν ἄπαντα; Διαδοχικὰ ζήτησε ν' ἀγοράσῃ τὰ πιδ ἀνόμοια, τὰ πιδ διαφορετικὰ πράγματα. Πότε τὸ πιδ φτηνὸ, πότε τὸ πιδ ἀκριβὸ, καὶ πάντα, πάντα ἔβρισκε τὴν ἀρνηση. "Α, μὰ θὰ σκάσῃ!

Πέρασαν ἔτσι τρία-τέσσερα χρόνια, τὴν ἔπειτα εἶναι μεγαλοῦτσικος ὁ Λάκης, ἔπαφαν μάλιστα νὰ τὸν φωνάζουν μ' αὐτὸ τὸ μωρουδιστικὸ ὄνομα. "Ἄλλοι τὸν λένε Βασιλάκη, κι' ἄλλοι σοβαρὰ-σοβαρὰ Βασίλη.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν τεσσάρων χρόνων, ἔγιναν πολλὰ σοβαρὰ στὰ σπιτικό. Πρῶτα-πρῶτα ξανάφυγε ὁ θεὸς Γιάννος γιὰ τὴν Αἴγυπτο, κι' οὔτε λέει πὼς θὰ ξαναγυρίσῃ σὺν Αἴλουρο.

"Ὑστερα, κι' οἱ δουλειές τοῦ μπαμπὰ δὲν πᾶνε διόλου, μὰ διόλου καλὰ. Πούλησαν τὸ μαγαζὶ τους—ἔκπαισε μιά λέξη «χρεωκοπία» ὁ Βασιλάκης ποὺ ἂν καὶ εἶναι πιά δέκα χρόνων ἀγόρι, δὲν μπόρεσε καλὰ νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία τῆς. Πάντως νοῦθετι πὼς θάσαι κάτι πολὺ-πολὺ δυσάρεστο, γιὰ τὸ συχὰ ἡ μαμμά κλαίει καθισμένη πίσω ἀπ' τὸ κλειστὸ τζάμι.

Κι' ἕνα-ἕνα τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ φεύγουν ἀπ' τὸ σπιτί. Πρῶτα-πρῶτα τὸ πιάνο. Εἶπαν πὼς θὰ τὸ πουλήσουν γιὰ νὰ πάρουν καλύτερο, ἄλλὰ μ' ἔλο ποὺ πέρασαν ἄλλο ἕνα χρόνο, δὲ βλέπει νὰ παίρνουν οὔτε χειρότερο. Ὑστερα ἤρθε ἡ σειρά μιάς κουνόλας, ὕστερα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ παπποῦ, κι' ὕστερα... ἄ, μὰ ἦταν τόσο πολλὰ τὰ πράγματα ποὺ ἔφευγαν ἀπ' τὸ σπιτί, ποὺ ὁ Βασιλάκης ἔπαψε νὰ μετράῃ. Αὐτὸς ὡστόσο εἶχε πάντα τὴ λίρα του. Σιγά-σιγά ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τῆς μαμμάς καὶ τὴν ἔβλεπε γιὰ λίγο νὰ λαμποκοπάῃ σ' ἕνα κρυστάλλινο κουτί, με τὴ συντροφιά δυὸ δαχτυλιδίων. Μὰ ἕνα πρῶτ, σὺν κοίταζε πάλι νὰ τὴν κκαμάρῶσῃ, τοῦ φάνηκε σὺν ὄρφανούλα. Μονάχη τῆς, πάνω στὸ θαλασσὸ ἀτλάκι τοῦ κουτιοῦ, ἔμοιαζε σὰ νὰ λυπόταν κι' αὐτὴ γιὰ τὰ χαμένα συντρόφια τῆς. Τί νάγιναν τὰ δαχτυλιδία;

Δὲν εἶπε τίποτα στὴ μαμμά. Ἄλλ' ἄκριστα ἄρχισε νὰ διαγράφεται στὸ μυαλὸ τοῦ ἡ γνώση τῆς συμφορᾶς ποὺ τοὺς πλησίαζε. Δὲν εἶχε καθαρὰ τὴν ἐπίγνωση πὼς τὴν πιά ἦταν φτωχὸ, μὰ ἂν τοῦ ὄλεγε κανεὶς, σίγουρα δὲν θὰ ἔαφνιαζόταν. Καὶ μὰ μέρα, δειλὰ-δειλὰ ζήτησε τὴ λίρα του ἀπ' τὴ μαμμά του. Τοῦ τὴν ἀρνήθηκε ζωηρὰ.

— Τί νὰ πάρῃς, τί; "Α, ὄχι, Λάκη μου (μόνο ἡ μαμμά ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ δίνῃ αὐτὸ τ' ὄνομα) πρέπει τὴν νὰ κάνουμε οἰκονομίες.

— Μὰ εἶμαστε πολὺ φτωχοί, μαμμά; ρώτησε μὲ μιά ἀσυμβίβαστη γιὰ τὴν ἡλικία του σοβαρότητα.

— Φτωχοί, ὄχι δά!... Πὼς σοῦ ἤρθε αὐτὴ ἡ σκέψη; Ἄπλως... μὰ, αὐτὲς δὲν εἶναι κούβεντες γιὰ παιδιὰ. Πήγαινε νὰ παίξῃς!... Καὶ τὴν ἄφησε ἔτσι χωρὶς ἄλλη ἀπάντηση.

— Μὰ εἶμαστε πολὺ φτωχοί, μαμμά; ρώτησε μὲ μιά ἀσυμβίβαστη γιὰ τὴν ἡλικία του σοβαρότητα.

— Φτωχοί, ὄχι δά!... Πὼς σοῦ ἤρθε αὐτὴ ἡ σκέψη; Ἄπλως... μὰ, αὐτὲς δὲν εἶναι κούβεντες γιὰ παιδιὰ. Πήγαινε νὰ παίξῃς!... Καὶ τὴν ἄφησε ἔτσι χωρὶς ἄλλη ἀπάντηση.

— Εἶχω ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ζευγάρι παπούτσια· κοίταξε, δὲν μπα-

λώνονται πιά, ἔσο κι' ἂν τὰ διορθώσω! — Τίποτα, τίποτα! — Κοντεύουν τὰ δάχτυλά μου νὰ βγοῦν ἔξω... — Τί νὰ σοῦ κάνω; δὲν ἔχω, δὲν ἔχω!... τόνισε ὁ πατέρας τῆς λέξη.

— Μὰ μεθαῖριο εἶναι ἡ γιορτὴ μου, πρέπει νὰ δεχτοῦμε, νὰ κρατήσουμε τὰ προσχήματα, πὼς νὰ παρουσιαστώ ἔτσι: — Δὲν ἔχω, εἶπα!... Ὑστερα ἕνας βρόντος στὴν πόρτα, κι' ἕνα σιγαλὸ κλάμμα.

— Τίποτα, τίποτα! — Κοντεύουν τὰ δάχτυλά μου νὰ βγοῦν ἔξω... — Τί νὰ σοῦ κάνω; δὲν ἔχω, δὲν ἔχω!... τόνισε ὁ πατέρας τῆς λέξη.

— Μὰ μεθαῖριο εἶναι ἡ γιορτὴ μου, πρέπει νὰ δεχτοῦμε, νὰ κρατήσουμε τὰ προσχήματα, πὼς νὰ παρουσιαστώ ἔτσι: — Δὲν ἔχω, εἶπα!... Ὑστερα ἕνας βρόντος στὴν πόρτα, κι' ἕνα σιγαλὸ κλάμμα.

Ὁ Βασιλάκης κοίταξε πρὸς τὴ διεύθυνση τῆς κάμαρας, κούνησε τὸ κεφάλι του συλλογισμένα καὶ σιγοφιδύρισε: — Εἰρὸν ἐγὼ τί θὰ κάνω... εὐτυχῶς ποὺ ἔχω τὴ λίρα μου.

Πάλι ἡ λίρα του! Πάντα ἡ λίρα του! Κι' ἤρθε ἡ ἡμέρα τῆς γιορτῆς τῆς μαμμάς. Μὰ τὸ σπιτί δὲν εἶχε καμμά ἰδιαίτερη γιορτάσιμη ὄψη. Ἡ μελαγχολία ἦταν παντοῦ σὺν πάντα σκορπισμένη.

Ὁ μπαμπὰς νωρίς-νωρίς βγήκε ἔξω. Ἡ μαμμά μελαγχολικὴ πήγαινεσέρχονταν στὸ σπιτί ἀναστεναζόντας μουγγὰ ποὺ καὶ ποῦ. Ὁ Βασιλάκης μὰ στιγμή ἔρριξε μιά ματιὰ στὰ παπούτσια τῆς.

— Οὐχὺ... τὸ τακούνι σέρνεται... Καὶ χαμογέλασε μυστηριώδικα, μ' ἕνα ὕφος μισοχαρούμενο, μισοστοχαστικό... — Λάκη, ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ, μαμμά, μὰ στιγμή... — Ἐλα, παιδί μου, εἶναι ἀνάγκη... — Ἐβρετσα!... Κι' ὁ μικρός, ἀφοῦ ἔδωσε προσεχτικὰ μ' ἕνα χρυσὸ σπαγγάκι ἕνα μεγαλοῦτσικο δέμα, πήγε με σιγαλὰ βηματάκια στὴν κάμαρα τῆς μαμμάς, κρύβοντας τὸ δέμα πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη, κι' ἔχοντας πάντα στὰ χεῖλια τὸ χαρούμενο χαμόγελο του. Μὰ ἡ ὄψη τῆς μητέρας του τὸν τρώμαζε.

— Λάκη! Ἡ λίρα δὲν εἶν' ἐδῶ!... Δὲν ἔδειξε καμμά ἐκπληξῆ. Χαμήλωσε μόνο τὰ μάτια καὶ δὲν ἀπάντησε. — Λάκη!...

Κι' ἡ μαμμά τὸν ἄρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους. — Λάκη, κοίταξέ με κατάματα... "Εμπρός, τὸ θέλω!... Δὲν εἶσαι πιά τὸ καλὸ παιδί ποὺ ἤξερα;

Τὰ καστανά μάτια τοῦ παιδιοῦ, ἔξαστρα, γεμάτα εἰλικρινεῖα ὄψωθηκαν πρὸς τὸ γαλανὰ χεῖλι τῆς μητέρας του, μ' ἕνα ἄδολο παιδικὸ βλέμμα. Ὑστερα, χωρὶς νὰ τῆς πῆ τίποτα, τὴν ἀγκάλιασε καὶ μ' ἕνα λυγρὸ λήπης καὶ χαρᾶς μάζι:

— Χρόνια πολλά, μαννούλα! τῆς εἶπε, τείνοντάς τῆς τὸ πακέτο... Μὲ τρεμάμενα χέρια ἄνοιξε ἡ μητέρα τὸ δέμα κι' ἔβγαλε μιά φωνὴ ἐκπληξῆς καὶ πόνου, σὺν εἶδε μὲς στὸ τοιγαρόχαρτο ἕνα ζευγάρι λουστρινία κατακαίνουργα, ἀστραφτερά.

— Μὲ τὴ λίρα σου; ρώτησε τόσο σιγά, ποὺ ὁ Λάκης μάντεψε πὰρὰ ἄκουσε

τά λόγια της. Με τη λήρα σου, μου ά- γόρασες; . .

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι χω- ρίς ν' άπαντήσει.

— Και τώρα; Ξανάπε πάλι ψιθυρι- στά ή μητέρα.

— Και τώρα, μαμμά, πάω να παίξω! Αυτές δεν είναι κουδέντες για παιδιά! . .

Κι' έφυγε, τρέχοντας άπ' την κάμαρα.

ΑΛΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΚΙΣΤΗΡ

ΠΟΙΟΣ ΑΝΤΙΦΘΑΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΔΡΟΜΙΟΣ;

Κάποτε, πού οι πολιτείες των Συρα- κουσών και της Έφεσου ήταν σε διά- σταση, ένας νόμος στην Έφεσο όριζε ότι, αν κανένας έμπορος των Συρακου- σών φαινόταν στην πολιτεία της Έφέ- σου, θα καταδικαζόταν σε θάνατο, εκτός αν μπορούσε να πληρώσει τριάντα τά- λαντα για λύτρα.

Έτσι πιάστηκε μια μέρα ο Αίγαίος, ένας γέρος έμπορος των Συρακουσών, πού βρέθηκε στους δρόμους της Έφέ- σου. Τόν έφεραν στον άρχοντα πού διά- ταξε τόν έμπορο ή να πληρώσει τή πρό- στιμο ή να λάβη τή θανατική άπόφα- ση. Ο Αίγαίος δεν είχε τόσα χρήματα, ο άρχοντας πάλι, πριν να τόν καταδικά- σαι, θέλησε να μάθη τή ιστορία της ζωής του και τήν αίτία πού ριψοκινδύ- νησε να έλθη στην Έφεσο, άφού αυτό εσήμαινε θάνατο για κάθε Συρακούσιο έμπορο.

Ο Αίγαίος είπε ότι δε φοβόταν να πεθάνη, γιατί ή θλίψη τόν είχε κάνει να βαρεθί τή ζωή του και ότι βαρύτερο έργο δε μπορούσε να τού επιβληθί από τόν να εξιστορήσει τή περιστασιακά της δυστυχισμένης αυτής ζωής. Άρχισε ύ- στερα να διηγείται:

— Γεννήθηκα στις Συρακοσες και διάλεξα τόν επάγγελμα τού εμπόρου. Έ- παιτα παντρεύτηκα κι' έζούσα πούδ ευ- τυχησμένος. Άλλά σε λίγο καιρό, αναγ-

κασιμένος να πάω στην Έπίδαμνο, έ- μαινα εκεί για τή δουλειά μου έξη μή- νες κι' ύστερα, βλέποντας ότι έπρεπε να μείνω ακόμη κάμποσο καιρό, έστειλα να φέρουν τή γυναίκα μου. Έκείνη, λίγο πριν φτάσει στην Έπίδαμνο, άγέν- νησε δύο άγόρια, και τή περίεργο ήταν ότι τή δεύτερα αυτά έμοιαζαν τόσο πολύ, πού ήταν αδύνατο να ξεχωρίσεις τόν ένα από τ' άλλο. Τήν ίδια μέρα, μια φτωχή γυναίκα, στο πανδοχείο πού είχε κα- ταλύσει ή γυναίκα μου, έφερε στον κό- σμο δύο άγόρια. πού κι' αυτά έμοιαζαν μιαζύ τους όσο τή δική μου. Οι γονείς αυτών των παιδιών ήταν, όπως έβλεπα, υπερβολικά φτωχοί και σχεδόν δε θα μπορούσαν να τή θρέψουν. Τ' άγόριασα λοιπόν έγω και τή έφερα να συντρο- φεύουν τή δική μου.

Τ' άγόρια μου ήταν πολύ ώραία και καλοκαμωμένα παιδιά, κι' ή γυναίκα μου δεν ήταν λίγο περήφανη γι' αυτό. Κάθε μέρα όμως με παρακαλούσε να επιστρέψω με στο σπίτι μας, τόσο πού στο τέλος δέχτηκα και μια κακή ώρα βρεθήκαμε σ' ένα καράβι. Μόλις άνοι- χτήκαμε ως μια λεύγα από τήν Έπί- δαμνο, σηκώθηκε μια φοβερή θύελλα πού βαστούσε με τέτοια έρμη, ώστε οι ναύτες μη βλέποντας καμιά πιθανότητα να σωθί τόν πλοίο, μαζεύτηκαν όλοι στη μοναδική βάρκα για να σώσουν τή ζωή τους, κι' άφησαν έμάς μόνους στο πλοίο να περιμένουμε από στιγμή σε στιγμή τόν καταποντισμό του από τή μανία της θύελλας.

Τό ακατάπαυστο κλάμμα της γυναί- κας μου κι' οι αξιολύπητες φωνές των παιδιών πού, μη ξέροντας τί να φοβη- θούν, έκλαιαν επειδή έδλεπαν τή μάνα να κλαίη, με γέμισαν ένέργεια κι' όλη μου ή σκέψη ήταν να επινοήσω τίποτα για τή σωτηρία μας. Έδεσα τόν μικρό- τερο γιό μου στο ένα κατάρτι, όπως κά- νουν οι θαλασσινοί στις τρικυμίες, και δίπλα του τόν μικρότερο σκλάβο. Έπειτα

έδειξα στην γυναίκα μου, να κάρη τόν ίδιο στο άλλο κατάρτι, δέθηκε κι' εκείνη μαζί, έχοντας έτσι τή φροντίδα των δύο μεγαλύτερων παιδιών. Δέθηκε ύστερα κι' έγω με τή μικρότερα παιδιά και μό- λις πρόφτασα, γιατί τόν καράβι τραντάχτη- κε σε μια ύφαλο και κομματιάστηκε. Έ- μεις εύτυχώς, κολλημένοι στα κατάρτια, είμασταν ακόμα ζωντανοί πάνω στο νερό. Έγω όμως, προσέχοντας τήν δύο παιδιά, ήμουν άνίκανος να βοηθήσω τή γυναίκα μου, πού με τ' άλλα δύο γρήγορα τήν απομάκρυνε τόν κόσμο από μένα. Όσο ή- ταν ακόμη σε όρατή απόσταση, διέκρινα πού τούς πήρε μια φαρόβαρκα, από τή κορινθιακή παράλια υποθέτω. Τώρα πού ήταν σε ασφάλεια, δεν είχα παρά να παλαίψω με τή κύματα για να σώσω τήν δύο μικρά πού ήταν μαζί μου. Σε λίγο, κατά καλή τύχη, πλησίασε και πήρε κι' έμάς ένα καράβι πού περνούσε από εκεί. Οι ναύτες του, πού με γνώριζαν, μίς έδωσαν καλή βοήθεια και μίς αποβίβα- σαν επίτελους στις Συρακοσες. Άλλ' άπ' εκείνη τή θλιβερή ώρα ποτέ δεν έ- μαθα τί απέγιναν ή γυναίκα μου και τόν ένα μου παιδί.

Τό άλλο, όταν πλησίαζε τή δεκαοχτώ του χρόνια, άρχισε να θέλη να βρή τή μητέρα του, και συχνά μου έλεγε ότι θα έπαιρνε σύντροφο τόν σκλάβο, πού κι' αυτός έχασε τόν αδελφό του, και θα τρα- βούσαν να τούς αναζητήσουν. Στο τέλος αναγκάστηκα να δώσω τή συγκατάθεσή μου με μεγάλη στενοχώρια, γιατί, μ' ό- λο πού έπιθυμούσα πούδ να μάθω ειδή- σεις για τή γυναίκα και τόν παιδί μου, θα διακινδύνευα ίσως να τούς χάσω όλους.

Πάνε έφτά χρόνια τώρα πού έφυγε. Πέντε χρόνια γυρίζω τόν κόσμο για να τούς βρω. Πήγα σ' όλη τήν Ελλάδα και πέρασα τή θρία της Άσίας: επιστρέ- φοντας στην πατρίδα, αποβιβάστηκα στην Έφεσο, μη θέλοντας ν' αφήσω κανένα μέρος χωρίς να ζητήσω τούς αγαπημέ- νους μου αλλά με γνώρισαν μερικοί έμ- ποροι και να τώρα ή ήμέρα πού θα δώ- ση τέλος στην ζωή μου. Θα πέθαινα ό- μως εύτυχής αν ήμουν βέβαιος ότι ή γυ- ναίκα μου και τή παιδιά μου δεν ύπο- φέρουν.

Έδώ ο άπελπισμένος Αίγαίος τελείω- σε τήν ιστορία του. Ο άρχοντας λυπή- θηκε τόν δυστυχισμένο πατέρα, πού, για τήν αγάπη των παιδιών του, θα πέ- θαινε τώρα και τού είπε ότι, αν δεν ή- ταν ενάντιο στο νόμο, πού ή αξιοπρέ- πειά του δεν τού επέτρεπε να θέτηση, θα τόν συγχωρούσε. Τού έδινε όμως προθεσμία μίς ήμέρας, για να προσπα- θήση να δαγεισθί ή να ζητιανέψη τόν αναγκαίο ποσό για να πληρώσει τόν πρόστιμο.

(Άκολουθεί)

ΕΜ. Π. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια από τόν προηγούμενο —

— Ένα γράμμα για τόν μαθητή Μωζέν! Είναι μια φωτερή άχτίδα τόν γράμμα της Άίνας, πο'ρχεται τή χειρότερη ώ- ρα της μελέτης, για να τού δώση κου- ράγιο και δύναμη:

«Τελείωσαν όλα, Γεώργιο μου, ή «Ωραία Νιβερναίζα» δεν θα ταξιδέψη άλλο, πέθανε πιά και πεθάνοντας μίς κατέστρεψε. Έχουν κρεμάσει μια ταμ- πέλα στο κατάρτι της, με τήν έπιγραφή:

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΥΑΘΙΑ

Προχθές ήρθαν κάτω κύρια, πού τή γύ- ρισαν όλη, μέτρησαν όλα και ύστερα τή έγραψαν φαίνεται ότι θα μίς τή πάρουν κι' έ- μεις δεν θάχουμε τίποτα πιά. Τί θα γίνουμε;

Η μαμμά κοντεύει να ρρω- στήση άπ' τή λύπη της, κι' ό μπαμπάς φαίνεται τόσο άλ- λαγμένος. . .»

Ο Γεώργιος δεν άποτελείω- σε τόν γράμμα. Τά γράμματα χορεύουν εμπρός άπ' τή μά- τια του, τόν κεφάλι του κλείει, τ' αυτιά του βουίζουν δυνατά.

Τί μακριά πού βρίσκεται άπ' τόν σπουδαστήριο αυτή τή στιγμή!

Έξαντλημένος άπ' τή με- λέτη, τή λύπη και τόν πυρε- τό, άρχισε να παραληρη. Θεο- ρεί πώς βρίσκεται άπάνω στην «Ωραία Νιβερναίζα και τόν έχει πάρει τόν ρέμμα.

Θέλει να βρέξει τόν μέτωπό του, να δροσιστή.

Ύστερα άκούει άμυδρώς ένα σφύριγμα.

Θάναι κανένα ρυμουλκό, χωρίς άλλο, πού περνάει μέσ' στην όμίχλη. Ύστερα τού φά- γηκε πώς άκουσε έναν δυνα- τό κρότο και φώναξε:

— Τά νερά, τά νερά!

Ένα δυνατό ρίγος τόν έ- πιασε, νόμιζε πώς βρισκόταν κάτω άπ' τή γέφυρα τού Άουστερλίτς.

Κείνη τή στιγμή, φάνηκε ό κ. Έπι- θεωρητής και τόν ρώρησε:

— Είσαι άρρωστος, Μωζέν;

Ο μαθητής Μωζέν είναι βαρειά άρ- ρωστος.

Μ' όλο πού ό γιατρός κουνάει άρνη- τικά τόν κεφάλι του, όταν ό φτωχός πα- τέρας τόν συνοδεύει ως τήν έξώπορτα τού λυκείου και με φωνή γεμάτη άγω- νία τόν ρωτάει:

— Δεν θα πεθάνη; Δεν είν' έτσι; κα- τλαθαίνει κανείς ότι ή γιατρός δεν είναι και πούδ βέβαιος γι' αυτό.

Κανείς δεν σκέπτεται πιά τή στολή τού δοκίμου και τή πηλίκιο. Για τήν ώ- ρα, ή μόνη τους σκέψις είναι να μην αφήσουν τόν μαθητή Μωζέν να πεθάνη. Ο γιατρός έδήλωσε καθαρά, ότι πρέ- πει να τόν πάρουν άπ' τόν λυκείο, αν τή γλυτώση.

— Αν τή γλυτώση. . .

Η σκέψη μόνο, ότι μπορεί να χάση τόν παιδί του, πού ύστερα από τόσα χρο- νία μόλις τόν βρήκε, κάνει τόν κ. Μωζέν να έγκαταλείψη όλα τή φιλόδοξα όνει- ρά του. Άς γίνη καλά, και θα τή θάψη

«Θαρρεί πώς βρίσκεται στην «Ωραία Νιβερναίζα, πού τήν έχει πάρει τόν ρέμμα. . .» (Σελ. 499, στ. α').

Τώρα πιά δεν χτυπάει τόν κουδούνι για τή μαθήματα, τόν διάλειμμα, τή μελέ- τη και τόν φαγητό.

Έχουν έρθει οι διακοπές και τόν πε- λώριο λυκείο έχει έρημώσει. Κανένας θόρυβος δεν ταραξί τήν ήσυχία, εκτός άπ' τήν κελαιδίσιμα των πουλιών πού και πού στον κήπο, και τόν μακρινό κρό- το καμμάς άμαξας. Μέσα σ' αυτή τή μοναξιά και τή γαλήνη άρχισε ν' ανα- λαμβάνη ό μαθητής Μωζέν.

Εσφινιάζεται πούδ όταν άνοίγει τή μάτια του και βλέπει ότι βρίσκεται σ' ένα κάτασπρο άγνωστο δωμάτιο, άπάνω σ' ένα άσπρο έπίσημο κρεβάτι με καθαρά σιντόνια και τούλινη κουνοπιέρα.

Θά ήθελε πούδ ν' ανασηκωθί, να φωνάξη, να ιδί πού βρίσκεται αλλά, μ' όλο πού αισθάνεται τόν έαυτό του έντελώς καλά, δεν έχει τή δύναμη, και πε- ρμένει. . .

Άλλά να' άκούει κάτι σαν έλαφρό τρίξιμο.

Θάλεγε κανείς, ότι είναι βήματα ανθρώπων πού περ- πατούν στα νόγια, κι' ένας ξερός κρότος πού και πού, κάτι σά να χτυπά τόν ξύλο της σκούπας κάτω.

Ο Γεώργιος τήχει ξανακού- σει αυτό. — Πού όμως;

Α, τώρα θυμάται: στο κα- τάστρωμα της «Ωραίας Νι- βερναίζας».

Αυτό είναι, αυτό!

Κι' ό άρρωστος, βάζοντας όλη του τή δύναμη, με μια φωνή πού τή νομίζει δυνατή, ένώ μόλις άκούγεται, φωνάζει:

— Αί, πλήρωμα!

Η κουνοπιέρα ανασηκώ- νεται κι' ό Γεώργιος άντικρύ- ζει όλα τή αγαπημένα πρό- σωπα, πού ζητούσε στα πα- ραληρήματά του.

— Όλους, ναί, όλους.

Όλοι βρίσκονται εκεί, ή Άίνα, ό κ. Μωζέν, ό μπαρ- μπα- Δουδών, ή γυναίκα του, ό Γιαννάκης, τόν μωρό και τόν

πλήρωμα. Όλοι σκύβουν, τόν άγκαλιάζουν, τόν φιλούν, και όλους τούς φιλάει, τούς δίνει τόν χέρι ρωτώντας:

— Πού είμαι;

— Πώς βρισκόσαστε σεις εδώ;

Άλλά οι διαταγές τού γιατρός είναι ρητές: Πρέπει να βάλη τή χέρι του μέ- σα, να μη μιλάη, να μη διεγείρεται.

Και για να έμποδίση τή παιδιά να κουδενιάζουν, ό κ. Μωζέν μιλάει:

— Φαντάσου ότι πρό δέκα ήμερών — τήν ήμέρα ακριβώς πού άρρώστησε — είχα έρθει να συναντήσω τόν κ. Διευ- θυντή και να τόν ρωτήσω πώς πώς. . .

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ»

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ Π. ΚΑΡΥΣΤΙΝΑΚΗΣ, Τραγεύδι της Λευτεριάς, Άνδρος, Α' Βραβείον εις τόν Δημοφίσιμα 1926 και 1929. — 2. ΑΡΣΙΝΙΟΣ Ν. ΡΗΓΑ, Νεράϊδα τού Γκαλού, Πειραιεύς, Ισότιμος Α' Βραβείον εις τούς Διαγωνισμούς Λύσεων 237, 238, 240 και 243ον. — 3. ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΚΟΥΜΑΡΙΑ- ΝΟΣ, Γαλαξίας, Θεσσαλονίκη, Α' Βραβείον 236ου Διαγωνισμού πρὸς σύνδεσιν Ασιασέων.

Μου είπε ότι εργάζεσαι καλά, και ότι κάνεις μεγάλες προόδους. Καταλαβαίνεις τη χαρά μου, ξητώ να σε δω, στέλνουν να σε φωνάξουν, και την ίδια στιγμή, μπαίνει μέσα ο κ. επιθεωρητής, δοκιμάζοντας λέγοντας ότι είχες πάθει ένα δυνατό πυρετό. Τρέχω στο θάλαμο, δεν με γνωρίζεις: τα μάτια σου γυάλιζαν σαν άναμμένα κάρβουνα, και παραληρούσες. «Αχ, γόγκα μου, νάξερεις τι τράβηξα. Δεν έφυγα ούτε στιγμή από κοντά σου. Έσύ δλό και παράληρούσες, μιλούσες για την «Ωραία Νιβερναίτσα» για τη Λίνα, για ένα καινούργιο καράβι κι' εγώ δεν ξέρω για τι άλλο. Τότε θυμήθηκα το γράμμα της Λίνας. Τέ είχαν βρει στα χέρια σου και μου τ'όδωσαν, αλλά με τη σκοπιμότητα μου, καταλαβαίνεις, δεν το είχα ανοίξει. Το βγάλαω απ' την τσέπη μου, το διαβάλαω και ανέπτουμαι: «Μωζέν, δεν πρέπει να σε κάνη ο πόνος σο να ξεχνάς τις λόπες των άλλων». Του γράφω νάρθουν. Καμμιά δμως άπάντηση...

(Ακολουθεί) ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΓΑΤΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΣΕΝΑ φιλικό μου σπίτι έχουν μια σταχτερή γάτα. Είναι μια γάτα... αληθινή, δηλαδή σωστός αλλοιουρος, μ' όλα τα χαρακτηριστικά του ωραίου αυτού είδους: γλαφυρές καμπύλες, θαυμάσια εδλυγισία, πελώρια μάτια, φοβερά μουστάκια, νύχια Θε μου-φύλαγε κι' ένα ύψος πάντα αγριωπό, θυμωμένο, περήφανο κι' ακατάδεχτο. Δε μοιάζει καθόλου της Χιονίας μου, που δεν είναι παρά μια γάτα εκφυλισμένη, — τόσο πολύ εκφυλισμένη που να καταντά σαν... άνθρωπος. Η Σταχτερή είναι στη φυσική της σχεδόν κατάσταση. Αγαπά βέβαια το σπίτι όπου κατοικεί, αλλά ούτε χαδία θέλει ούτε άστειλα. Κανέναν δεν τολμά να της προτεινή μεζε— όπως της Χιονίας, που της τέν βάζουμε και στο στέμα — γιατί του τον άρπάζει με τα νύχια της και πάντα του χώνει και κανένα στο δάχτυλο. Της αφήνουν το φαί της σ' ένα πιάτο, για να πάη να το καταδροχθίση μονάχη της. Κι' όταν δεν το βρίσχη άρκετό, κλέβει, άρπάζει απ' όπου βρῆ. (Που ή Χιονία τέτοιο πράγμα!) Καμμιά φορά, ή μεγάλη όμορφιά της κάνει κανένα να σηκώση το χέρι του να τη χαϊδέψη. Κι' άμέσως ή Σταχτερή του τάρπάζει σά νάταν... φαγώσιμο.

Αυτό έπαθε, σ' έναίνο το σπίτι, ένα κορίτσι που δεν την ήξερε. Την πήρε για Χιονία κι' έκαμε να τη χαϊδέψη: «Α, τί όμορφη γατίτσα!...» Μά ή Στα-

χτερή της ρίχτηκε άγρια, τή γρατσούνισε, τή δάγκασε δύο-τρεις φορές. Έπειτα τσόκασε και κρύφτηκε σάν έγκληματίας. Περιποιηθήκαν, έννοείται, το πληγωμένο και ματωμένο μπράτσο, τήπλυναν, τήπολύμαναν, κολόνιες, όξυζενέ, λάδια και πάει λέοντας. Άλλ' όταν το κορίτσι γύρισε στο σπίτι του και διηγήθηκε τα συμβάντα, οι δικοί του άνησούχησαν και φώναξαν ένα γιατρό. Ο γιατρός άποφάνθηκε πάνω το δόντι της γάτας είναι πάντα επικίνδυνο και, για κάθε ένδεχόμενο, έπρεπε να πάρουν τή μέτρα τους. «Ξέρω εγώ, τους είπε, αν αυτή ή γάτα δεν είναι λυσσασμένη ή αν δεν θά λυσσάξη σε λίγες μέρες; Να την πάτε στο λυσσαστρείο να την εξετάσουν. Και για καλό και για κακό, ή Νίνα νάρχιση ένέσεις».

Ακολούθησαν τή συμβουλή του γιατρού. Κι' έτσι, τήν άλλη μέρα, έπιασαν τήν κακομοίρα τή Σταχτερή, τήν έχωσαν σ' ένα σακκι και τήν κουβάλησαν στο λυσσαστρείο. Έκει τήν άδειασαν από το σακκι σ' ένα σιδερένιο κλουβί, όπου τήν έκλεισαν μονάχη της. Κι' ένῳ ή Νίνα πήγαινε καθεμέρα κι' έκανε τήν ένεσή της, ή Σταχτερή εξακολουθούσε να μένη φυλακισμένη, στα σίδερα, με ψωμί και με νερό. Έπρεπε να περάσουν ώρισμένες ήμέρες, για να ίδουθ αν ήταν λυσσασμένη, ή όχι. Τότε μόνο θά τήν άφηνε ένέλευθη κι' ή Νίνα θάπαυε τήσ προληπτικές ένέσεις.

Άλλά τώρα το ζώο, που όλοι στο λυσσαστρείο το θαύμασαν και το συμπάθησαν, δεν έδειχνε κανένα ύποπτο σύμπτωμα. Έτρωγε, έπινε, τριγύριζε στο μεγάλο κλουβί και νιαουρίζε θρηνητικά, όταν έδλεπε ένέλευθη ή πλησιάζη. Σά να τούλεγε: «Τί σε έκαμα που με φέρατε και με κλείσατε δώ-μέσα; Βγάλτε με! Άφήστε με να γυρίσω στο σπίτι μου. Ξέρω εγώ το δρόμο». Αχ, πώς πεθύμησα έναν περιπατικό στα κεραμίδια!... ένα ξάπλωμα στήν φρέσκα, στήν ήσυχία της καμμάδας!... Και τή ποντίκια τόσες μέρες που λείπω; Τίποτα δε θάφησαν στο κελλάρι!»

Κι' ήλθε μέρα που το μαρτύριο της Σταχτερής τελείωσε. Δεν είχε τίποτα πάλι από το κλουβί στο σακκι και τήν κουβάλησαν στο σπίτι της. Έκει τήν άφηναν ένέλευθη. Κι' ή Σταχτερή τρύπωσε κάπου κι' έμεινε κρυμμένη, χαμένη ώρες. Έπειτα, άξαφνα, παρουσιάστηκε νιαουρίζοντας. Μπήκε στήν κάμαρα. Πήδησε άπάνω στο τραπέζι. Και — ποιάς θά το πίστευε; — στάθηκε, ναί, στάθηκε να τη χαϊδέψουν, χωρίς να γρατσούνιση, χωρίς να δαγκάση και χωρίς να τή σιάση κατόπι σάν έγκληματίας!

Η περιπέτεια, ή φοβερή για μια ένέλευθη γάτα, άλλαξε τή χαρακτήρα

της Σταχτερής. Σά να κατάλαβε πως όλα εκείνα τή έπαθε έπειδή γρατσούνισε και δάγκασε το κορίτσι, κρατιόταν στο έζης, φυλαγόταν να κάμη τίποτα τέτοιο. Κι' έγινε πιά καλή, πιά καταδεχτική, πιά... Χιονία.

Άλλά νάταν ο φόθος μόνο μιάς νέας περιπέτειας που τήν έκαμε νάλλάξη; ή μήπως ή απομάκρυνσή της από το σπίτι της, από τους ανθρώπους της, ή φυλάκισή της μακριά σ' έν' άπαισιο κλουβί, ή στήρησή τους τόσες ήμέρες, τήν έκαμε έπιτέλους ν' αγαπήση ό,τι είχε κι' ό,τι έχασε; Ίσως κι' αυτό. Ίσως ή χαρά της όταν τή ξαναβρήκε, — ένῳ ίσως δεν τή περιέμενε πιά κι' ήταν άπελπισμένη, — νά τήν ήμέρωσε όσο μπορούσε πιά να ήμερώση ένασ αϊλουρος.

Τι τή θέλετε! Η φυλακή είναι πάντα σφρόνιστήριο και για τους κακούς ανθρώπους και για τις άνημερες γάτες. Φέρνει τή μετάνοια. Κι' ή Σταχτερή μου κάνει τώρα τήν έντύπωση μιάς μετανοιωμένης...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Μαντική με χαρτιά

Στρώνουμε στο τραπέζι 36 χαρτιά της τράπουλας (όποια-δήποτε) μās ένδιαφέρει μόνο ή θέση τους) ανά 6, σε 6 χωριστά τετράγωνα. Βάζουμε τρία χαρτιά όρθια, άλλα τρία από κάτω άκριβώς και κολλητά, και έγινε τή ένα τετράγωνο. Άφίνουμε λίγη άπόσταση κι' αρχίζουμε να στρώνουμε όμοια το δεύτερο τετράγωνο, ύστερα το τρίτο κ.τ.λ.

Τό πρώτο τετράγωνο αντιπροσωπεύει τους ανθρώπους, το δεύτερο τή ζωά, το τρίτο τή φυτά, τή τέταρτο τή όρυκτά, τή πέμπτο τή έντομα, τή τελευταίο τή πόλεις. Μά και πάλι, τή πρώτο χαρτί κάθε τετράγωνου αντιπροσωπεύει τους ανθρώπους, τή δεύτερο τή ζωά, τή τρίτο τή φυτά κ.τ.λ.

Τό παιχνίδι παίζεται σε κύκλο ως εξής: Δυό παιδιά, συνεννοημένα μεταξύ τους, κάνουν τή ένα τόν χρησιμοδότη και τή άλλο τόν μάντη. Ο χρησιμοδότη παρακαλεί έναν απ' τήν παρέα να τού δείξη ένα χαρτί. Εκείνος τού έδειξε, να ποση, τή τρίτο χαρτί του δεύτερου τετράγωνου. Στο χρησιμό που θά δώση ο χρησιμοδότης στο μάντη, θά αναφέρεται πρώτα ένα φυτό και κατόπι ένα ζωό. Θά πῆ π: χ: «Τό όμορφο εκείνο λάχανο τ'όφαγε ο γάϊδαρος τής διπλανής αόλης». Ο μάντης, που δε θάχη ίδη, έννοείται, ποιά χαρτί έδειξαν στο χρησιμοδότη, θά όδηγηθή από τήν πρώτη έννοια (φυτό) στο τετράγωνο, κι' απ' τήν άλλη έννοια (ζωό) στο χαρτί. Και θά τή δείξη: Αυτό!

ΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΕΡΙΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Στέκο μονάχη πλάι στο παρά- [θυρο,
Όταν ο ήλιος πάει πιά να οβύση
Και τή σκοτάδι της νυχτιάς ν' [άρχιση.

Στέκο μονάχη πλάι στο παρά- [θυρο,
Σάν ή καμπάνα του Σπερνού [χτυπάει
Στό ρημοκλήσι, που μās καρτε- [ράει.

Στέκο μονάχη πλάι στο παρά- [θυρο,
Μετρώ τ' άστρα ένα μ' ένα,
Που βγαίνουνε σά νυσταγμένα. [Δανάη

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

— Λοιπόν, παιδιά, όπως εί-
καμε τήν Τετάρτη στο σπίτι
μου.
— Ναι, ναι, Γαρδένια, κι' ά-
πό και πάμε όλες μαζί στήν Έ-
θνικό Κήκο να φωτογραφιστούμε
— Σύμφωνοι; άντίς σας!
— Όρεθούσα!

Τήν όρισμένη ήμέρα και ώρα, ή
Λορέττα, έφοδισμένη με τή Κο-
νιά τού ξαδέλφου της, κι' εγώ,
φτάσαμε στο σπίτι της Γαρδέ-
νιας, όπου μās περιέμεναν ο Βά-
τραχος No 17, ή Φεγγαροχίτσα
κι' ή Χρυσόπηνη.

— Έτοιμες;
— Ναι, έμπρός!
Σεμνήσαμε κι' οι έξη και σε
λίγο φτάσαμε στήν Έθνικό Κή-
πο' άλλ' ο συννεφιασμένος ου-
ρανός μās άπογοήτευσε.

— Δεν κειράζει, παιδιά, όπως
βγούμε, παρηγορεί ή Λορέττα,
μόνα να περάσουμε τή φίλη. Ξέ-
ρει καμμιά σας να τή περάση;
— Άπάντηση όρηνητική.
— Θά δοκιμάσουμε, βεβαίωνω
εγώ.

Δοκιμάζουμε είκοσι φορές, ά-
πογοητευόμαστε άλλες τόσες, και
έντέλους ορατός έναν κήριο, που
ένυε να είναι Γάλλος και που
ή κακή του μοίρα τόν έστειλε
έκείνη τήν ώρα μπροστά μας.
Πολεμάει επί δεκά λεπτά τ' ά-
κοτέλεσμα μηδέν!

— Πρέπει, μās συμβουλεύει
γαλλικά να τή πάτε στο «ma-
gasin» να τή φτιάξουνε, γιατί
χάλασε.

Μας φώτισε κι' αυτός. Άπο-
μακρυνόμαστε άπογοητευμένες.
— Αχ! κορίτσια μου, τί θά
κάνουμε; άθριο ή Γαρδένια με
τή Βατραχίνα μās φεύγουν για
τό Μαρούσι, ή Χρυσόπηνη σε
λίγο καιρό για τή Σίφνο, τή χει-
μώνα πάλι θά μπορούμε να
συναθώσουμε;

— Ός τή χειμώνα ποιάς ζει
και ποιάς πεθαίνει.

— Παιδιά, θά ξαναοηθήσου-
με; μπορεί να βρεθῆ κανέναν
που να έξη και μās τή περάση.

Κι' ή Λορέττα μās, που δεν ά-
πογοητεύεται εύκολα, σταματά
ένα κύριο, που περνούσε κείνη
τή στιγμή και τόν παρακαλεί να
μās τή περάση.
— Έπιτέλους!... τή περάσε.
— Δόξα σοι ο Θεός.

Ευχαριστούμε είκοσι φορές ή
καθεμία μās τόν ευγενικό κύριο
που μās περάσε τή φίλη, και βγά-
ζουμε φωτογραφίες, παρά τόν
πεισματάδη ήλιο, που δεν έννοει
να βγη.

Σε λίγο φύγαμε, γελώντας με
τήν περιπέτεια μās, που δεν τε-
λείωσε και τόσο τραγικά, άφου
είχε ως άποτέλεσμα να χαλά-
σουν μόνο οι φωτογραφίες, για-
τί και ο' εκείνες που κάπως
πετύχαινε, είμαστε σά μούμιες.

— Σά νάξερεις φάσι σοκολάτες
κι' είσαστε πασαλειμμένες, έτσι
έχαιτε βγει, βεβαίωσε ή άδελφού-
λα μου όταν τις είδε.

ΡΟΔΟΥΛΑ

— Έν' άπόγευμα, τήν είδαμε ά-
νόμοσά μās. Κι' όλες τήν τριγυ-
ρίσαμε.
— Πώς σε λένε, ρωτήσαμε με
μιά φωνή.
— Ροδούλα.

Και καθώς πρόσφερε τ' όνομα,
τό γλυκύτατο, μισάνοιξαν τή χει-
λιά της και φάνηκαν δυό όμορ-
φες όμορφες μαργαριτωμένα δον-
τάκια. Κι' ήταν τή χειλιά της ί-
δια πέταλα ρόδου έλλικα, κι' ήταν
ή ύψη της λευκορόδινη σάν τή
όμορφοσά ρόδα. Κι' ήταν πάν-
τοτε ντυμένη στήν τριανταφυλλιά.

Τήν άγαπούσαμε όλες. Όταν
έκείνη έλειπε από τή παιχνίδι,
χάναμε κι' έμεις τή χαρά και τή
γέλιο και σταματούσαμε μεμιάς.

Έπειτα τρέχαμε στούς κήπους
και τής μαζεύαμε τή όμορφότε-
ρα τριαντάφυλλα — ήταν άνοιξη
όταν αυτή φάνηκε. — Καθόμαστε
ύπομονητικά και βγάλαμε τ' άγ-
κάθια και πλέκαμε ύστερα ένα
στεφάνι. Κι' όταν έρχόταν, τής
τό περνούσαμε στο κεφάλι. Κι'
αυτή γελούσε, γελούσε κι' ήταν
όμορφη τρελλά, σάν μιά θεότητα,
σάν άγγελούδι, σάν άνοιξη
ζωγραφισμένη.

— Έν' άπόγευμα, ή φίλη μου ή
Ρίτα μου φτύρισε σ' ατή.

— Μήν είναι άγγελούδι, Σούλα;
— Δεν τή πιστεύω. Ποθ είναι
τά φτερά της;

— Έμεινε συλλογισμένη ή Ρίτα.
Έπειτα σηκώθηκε, κλησίασε τή
Ρόδο κι' άκούμπησε τή χειρί στήν
πλάτη της. Κι' ύστερα τραβή-
χτηκε άπογοητευμένη.

Τή χάσαμε ξαφνικά τή φηφό-
πρω. Πώς; έδώ οι άναμνήσεις
μου σταματούν. Δε θυμάμαι τή
χειλιά της τή πορφύρα ν' άκούμπ-
ησαν στο μάγουλό μου άπλά. Δε
θυμάμαι να πρόσφερε ποιά με
τή γλυκύτατη φωνή της, τή θλι-
βερό «άντιο». Κι' άναρωτιέμαι,
μήπως ή τραγική φαντασία

μου δημιουργήσε κάποιο θλι-
μένο δειλινό αυτό τή πλάσμα
τὸ έξάσιο κι' ύστερα σταμάτησε,
σάν μιά χαρά που ζει για μιά
στιγμή και χάνεται για πάντα;..
Nέλλη

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

ΨΑΡΕΜΜΑ

Νύχτα βαθείά ώρα τή λιψό
φεγγάρι κρύφτηκε πίσω από βα-
θύχρωμα σύννεφα. Μόνο τή πυ-
ροφάνη φωτίζει έντατικά τή ή-
συχά νερά τής θάλασσας και
λάμπει ο βυθός. Ένα πανόρα-
μα. Φλοισβίζει στα πλάγια τής
βάρκας μās τή κώμα. Στίς δι-
πλανές όρημες και σκοτεινές
άκτες μιά άλλότροπη συναυλία
άντηχει: οι όδύγλυκες τριλλίες
του γρούλλου που σμίγουν με τις
βαθύφωνες νότες του βάτραχου.

— Έ, άκαμάτηδες! ξεφαντίζει
ο γέρω-ψαράς. Άμ τ'όξερα ο
δόλιος πως μόνο για σκοουτού-
ρες σάς πήρα. Δεν σάς τ'όπει-
να μ'ήν πάτε κι' οι δυό απ' τή
μιά μεριά; Δεν τήράτε που ή
βάρκα πλεύριζε;

— Άπ' έδώ βλέπουμε, καππού,
τὸ βυθό. Δε σε κειράζουμε...
Κοιτάμε μονάχη.
— Και οι παραδέλες σας;
Γέννησε τή κεράλι μου καζάνι.
«Πανόραμα», «εμμ...» και πώς
διόλοο τή λέτε! Έ, γραμματι-
ζούμενοι! Τέ τ' φάρα να τήράτε
που θά πάσουμε, νάναι καλλά.
Τάλλα δεν δίνουμ παράδες!

Μουρμουρίζει ακόμα ο ψαράς.
Μιά θεία γαλήνη εξαπλώνεται
παντού. Σιγά-σιγά, άποκομμε-
νοι απ' τόν άτάλειστο θαναμα-
σμό, νανουρισμένοι από τή κώ-
μα, κλείνουμε τή μάτια και πα-
ραδινόμαστε στο γλυκύτερο όπνο.

— Έ, άρετά τὸ στρώσατε!
Ξυπνάτε πιά. Θά μαζάξουμε τή
δίχτυα.
— Άνοιχουμε τή βλεφαρα με μιά
άπερίγραπτη ευδιαθεσία. Άρ-
γοσάλευσι ήδονικά ή βάρκα μας.
Πέρα ροδίσει ή άνατολή...
— Η άγκυρα τής βαρκούλας
τραβιέται ψηλά.

Με λίγες κουπιές φτάνουμε
στο σημάδι που μās δείχνει που
ρίξαμε τή δίχτυα και από που
θά τή μαζέψουμε. Κι' άρχίζει
τό τραβήγμα των δίχτυων. Σπα-
ρατούν ακόμα όλοζώντανα τή
ψάρια. Έκει μπορεί να ίδη κα-
νέναν τούς όραιότερους συνδυα-
σμούς χρωμάτων. Ένας άστα-
κός, κατακοκκινός, λές από τή
θυμό του, σφιγγορρίζει άνή-
συχά, χτυπά δεξιά-άριστερά πει-
σμαμένος τήν όρρά του, έπιπ-
όντας να καταφέρει άπόδραση.
Κι' άγάλλια-άγάλλια τή πανέρια
γιομίζουμ.

— Καλή κούληση, καππού...
Μάς θέλεις και τὸ βράδυ;
Στήν άρχή ένα τρομερό κού-
ταγμα προμηνύει άστραπέδες. Σιγά-
σιγά όμως τὸ βλέμμα μαλακά-
νει, και στο τέλος μās λέει καρ-
τερικά:
— Έλάτε, άκαμάτηδες. Τι να
σας κάνω;
— Πάν

ΔΙΑΚΟΠΕΣ
«Όσο πάλι τὸ τόσο ποθητό
καλοκαίρι. Πρασίνοια τή φύλ-
λα» άνοιξαν τή λουλούδια» μου-
χολόγησαν οι κήκοι. Οι μαθηταί
δεν βλέπουμε τήν ώρα να παύση
τὸ σχολείο. Και οι καλύτεροι ά-
κόμα μετρούν τις μέρες' μερικοί
και τις ώρες' κάτι υπερβολικοί,
ως και τή λεπτά.

Τέλος τελειώνουν τις εξετάσεις
τους. κέρνουν ο καθένας τὸ έν-
δεικτικό του, μερικοί τὸ βραβείο
τους, χαϊροτούν τούς δασκάλους
τους, και φεύγουμ. Με τί χαρά άν-
τικρύβουν τὸ υπαίθριο! Όλα τους
φαίνονται πιά όρατα. Ο ήλιος
πιά λαμπρός, τή φύλλα πιά προ-
σινα, τή λουλούδια πιά μωρο-
δάκα. Τρέχουν όλοι στα σπίτια
τους να έτοιμαστούν.

Άλλοι πηγαίνουν στο βουνό,
όπου θά έχουν όλη τήν ήμέρα
μπροστά τους τή ήσυχά λειβά-
δια' άλλοι στή γαλήνη θάλασσα,
να κίρουν λουτρό. Και μερικοί
πηγαίνουν «στήν Εσθώπη», και
τὸ λένε σε όλους τούς μαθητάς,
και τὸ κερμαρώνουμ. Ο καθένας
άπό αὐτούς θά έχη άλλες άσχο-
λίες, άλλες διασκεδάσεις.

Αυτός που πάει στο βουνό, θά
τρέχη στα πράσινα λειβάδια, όπου
θά βόσκουν κοπάδια άγελάδων
ή άρνιων' θά κίρη μεγάλους
περιπάτους κάτω από τή φυλλά-
ματα των δένδρων, μέσα στα
δροσικά δάση' θά πίνη τὸ κοθό
νερό τής πηγής, και θά περάση
ώρατα.

Αυτός πάλι που θά πάη στή
θάλασσα, όλη τήν ήμέρα θά
είναι σ' άκρογιάλι, θά παίξη
ποδόσφαιρο, τένις, βόλλειμπούλα,
θά κίρη πόγγους από άίμα, που
ή θάλασσα θά τούς γκαρμίζη
θά κολυμπά, και θά διασκεδάξη
πολύ.

Όσο γι' αὐτόν που θά πάη
στήν Εσθώπη, θά ταξιδέψη με
όρατο βαπόρι, με ταχύ σιδηρό-
δρομο, μπορεί και με άεροπλά-
νο' θά δῆ καινούργιες πόλεις,
θά θαμπαρώη από τή μεγαλοπρε-
πή κτίρια και τή ψηλά μνημεία,
και μέρα νύχτα θά διασκεδάξη.

Και οι διασκεδάσεις αυτές θά
δάσουν σε όλους νέα δύναμη για
τὸ καινούργιο σχολικό έτος.

Σημεία τής Λευτεριάς

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΟΥ ΕΞΟΧΙΚΟΥ ΣΠΗΤΙΟΥ

Είμαι πολύ χαρούμενη που θά
φύγομε για τή δροσερή έξοχή.
Έκει θά ζήσω μιά ζωή έννοια-
ση, μακριά από Άλγεβρα και
Συντακτικό...

Θά ξαναβρω τὸ έξοχικό μας
σπίτι με τὸ κατάφυτο περιβόλι
του! Πόσα δε μου θυμίζει αυτό
τὸ περιβόλι! Έκάνω σε κάθε
δέντρο του έχω και μιά θύμηση.

Νά ή ψηλή τζιτζιφιά. Όταν
ήσαν μικρούλα, μάζευα τή τζι-
τζιφιά της και τή τρώγα... με τήν
κούκλα μου!

Κι' ένεινη ή κοραμηλίτσα με
τὸ μεγάλη έλκυστικό κορόμηλα,
μου θυμίζει ένα κολόπινο που

επαθα, τρώγοντας αφθονα απ' αυτά.

Οι μουριές είναι πάντα πράσινες και φωνωτές. Οι νεαρές άμυγαλιτσές όφνώνουν τό κορμί τους νεοπαλές, και οι νεοφυτεμένες σπικίες λυγούν στο παραμικρό φως του άγέρα.

Απ' όλα όμως τ' αγαπημένα δεν τρώει, συμπαιδύσα μιά γέρικη ελιά. Στόν ίσκιό της ξαπλώνομαι μ' ένα βιβλίο τό χέρι νά ξεκουραστού, τό καλοκαιριό κα μεσημέρια. Αύτή μέ νανούσε μ' ένα σιγαρό τών φύλλων της θρόνισμα, θυμίζοντάς μου τό περασμένα χρόνια. Ένα όμως χειμωνιάτικο βράδυ ό βορρικός έσπασε τήν αγαπημένη ελιά, και δέ θά τή βρω φέτος...

Θά μένη όμως πάντα στό νού μου, και μέ τό μάτια τής φαντασίας θά τή βλέπω ανάμεσα στόάλλα φωνωτά δέντροκια.

Σανθούλα

ΠΗΡΑΝ ΣΤΡΑΤΙ...

Πήραν στρατι-στρατι τό μονοπάτι τό δλόχαρο μαθητικά μου [χρόνια, και φεύγουνε μακριά σά [χελιδόνια, καθηγγητές, μαθήματα, σαχάτι.

Στής θύμησής μου μέσα τό [καλάτι τό βλέπω νά περνούνε μέ [συμπόνια, μικρούτσικα πιά άφωτα [λαμπιόνια

πού σβυσθν μέ τή ζωή μου τή [φευγάτη.

Νεράιδα μέ μαλλιά χρυσά, [λυμένα, δέν κάγγιζε μέ τό σαβδί— [ώτρμένα— και νά τούς δώκη άθάνατη ζωή.

Στή θύμηση θά ζήσουν λίγο [άκόμα ως ότου —άχ παλιοί πιρκοί [καίμοι— θά σκύφουν στόν καιρό ψυχή [και σώμα.

(Μίμησις)

Τριανταφυλλίνο Δάκρυ

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ

Γνωρίζετε τήν αδελφούλα μου; Θά προσπαθήσω νά σας δώσω μέ λίγα λόγια τήν εικόνα της.

Είμαι ένα κοριτσάκι ροδοκόκκινο όμως μόλις έπτά χρονών. Έχει μαλλάκια ξανθά, παρμένα, λές, από τις χρυσές άχτιδες τοϋ ήλιου. Τά φρύδια της ζωγραφισμένα προφυλάγουν ματάκια γλυκά, πού καθρεπτίζουν τό γαλανά νερά μιά ήμερης θάλασσας.

Τά κροσσωμένα βλέπαρά της σκιάζουν τό ροδοκόκκινο προσώπιό της.

Είμαι πολύ χαριτωμένη, έχει άφραια φωνή και πηγαίνει στη δεύτερη τάξη. Παίζει όδες δλόκληρες μέ τις κούκλες της, μιλώντας μοναχί της. Κάνει γάμοις, βασιλεία, δίνει τσάι, ταξιδεύει μέ τόν «Ιέλακα» και... δέ-

χομαι κανένα κοιλί στό κεφάλι όταν γελώ για τις όμιλίες της.

Κάθετα πρώτη στό τραπέζι και λέει μέ μεγάλη σοβαρότητα τό «Πάτελ ήμων». Τις άσέσην οι καραμέλες και τό παγωτό.

Είμαι ή αγαπημένη κορούλα τοϋ μπαμπά, ή χαρά και τό χαϊδεμένο παιδί τοϋ σπιτιού μας.

Γαλινομάτια

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΚΙ' ΟΙ ΦΟΥΡΝΑΡΗΔΕΣ

Κάποτε στη Κωνσταντινούπολη γινόταν τόσα πολλά έγκλήματα, όστε ό Σουλτάνος διέταξε τό Βεζύρη του νά τά σταματήσει μέ κάθε μέσο.

Υστερα από λίγες μέρες, παρουσιάζεται ό Βεζύρης στό Σουλτάνο και τοϋ λέει, ότι ή πληθώρα έκείνη τών έγκλημάτων όφείλεται στός φουρνάρηδες, πού διανικταρεύουν και προφασίζονται δήθεν ότι εργάζονται, ενώ στην πραγματικότητα κάνουν ένα σωρό κακά.

Ο Σουλτάνος δέν πολυόσπεψε τά λεγόμενα τοϋ Βεζύρη τοϋ κι' άποφάσισε νά βεβαιωθεί ό ίδιος γι' αυτό τό ζήτημα.

Ένα βράδυ λοιπόν, άρχισε νά γυρίζει στός φούρνους incognito και ζήτησε δουλειά. Κάποιος φουρνάρης τόν δέχτηκε και τόν έβαλε νά δουλέψι μαζί μέ τούς άλλους έργάτες στη σκάφη.

Στήν αρχή ό Σουλτάνος ζύμωνε άρκετά εύκολα και παρακολουθούσε και τό τί γινόταν στό φούρνο, για νά δη κατά πόσο θ' άλήθευαν τά λόγια τοϋ Βεζύρη του. Σέ λίγο όμως άρχισε νά κουράζεται και συνάμα νά θυμώνει, γιατί δέν έβλεπε τίποτα τό άποκο ή τό παράνομο νά γίνεται. Τέλος στις 8 τό πρωί τελείωσε τό ζύωμα κι' όλοι οι έργάτες έφυγαν.

Μόλις όμως ό Σουλτάνος βγήκε απ' τό φούρνο, βράχοντας απ' τό θυμό του, πήγε κατ' εδύρα στό παλάτι, κι' άφου φώνησε μπροστά του τό Βεζύρη του, τόν καταδικάσας σ' όλη του τή ζωή νά ζυμώνη στός φούρνους τοϋ—δωσε όμως και τήν άδεια νά κάνει όσα έγκλήματα μπορεί περισσότερα, κατά τό διάστημα πού δέ θά δουλέυει.

Η παράδοση λέει ότι ό Βεζύρης, όχι έγκλήματα δέν είχε καιού νά κάνει, άλλ' ούτε τό φαγητό του νά φάγη καλά—καλά δέ πρόφθανε.

Ιούλιος Καίσαρ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΕΡΑ

Ο ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

Κάποτε ένας τράγος πήγε σέ μιά γούρνα νά πιή νερό. Ένώ όμως έπιανε, είδε μέσ' στό νερό τό γένειο του πού τό έβλεπε για πρώτη φορά.

Μέ τό γένειο πού έχω, είπε, μικρού νά πάω νά γίνει καλύτερος!

Έκείνη τή στιγμή ήνος κάλός, πού έν τή μεταξυ είχε πλησιάσει και είχε ακούσει τά λόγια

τοϋ τράγου, τόν έπιασε απ' τό πόδι λέγοντάς του περιγλωσσικά:

—Αν σάφισω έγώ απ' τά δόγματα μου, γίνε μακάρι και γούμενος!

Βασιλεύς τής Έσθμον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μέ τή βάρκα, στη θάλασσα. Τά δυό μικρά ξαδελφάκια, μέ τό λουτιράκι τους.

Ο Γιαννάκης: — Πιπίτσα, έδω κατείς;

Η Πιπίτσα: — Βέβαια πατά!

Ο Γιαννάκης: — Ο μπαμπάς σου πατά;

Η Πιπίτσα: — Ούτε!

Ο Γιαννάκης: — Ο νόμος σου πατά;

Η Πιπίτσα: — !!! (Γεγονός) Νάσος Α.

Στό μάθημα τής άριθμητικής: — Κοκκινισκουφίτσα, πόσα κάνουν τρία και έξι;

— Δώδεκα.

— Πρόσεξε, παιδί μου. Κάνουν έννιά.

— Α, μπα. Άδύνατο.

— Πώς;

— Βέβαια. Πέντε και τέσσερα μάς κάνουν έννιά. Τό ξέρω καλά αυτό.

Νέϊνος Αδερφίτης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 250ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προσθέντας τήν 7 Ιουνίου 1930 προς έβρεση τών λύσεων τών έξι τίτλων της Διαπλάσεως Ιουνίου, Ιουλίου και Αυγούστου 1930 δημοσιεύονται 189 Πνευματικών Άσκήσεις.

(Οι άκολουθούντες έκαστον όνομα τρεις άριθμοί σημαίνουν: ό πρώτος τής εδρασεως όρθης Δόσεως, ό δεύτερος τής Εδσημα Λύσεων και ό τρίτος τής Εδσημα Έπιμολής, συμπώνως μέ τόν Όδηγόν τοϋ Συνδρομητοϋ, Κεφ. Α', § 25.

Οι Ίσοίμοι όλων τών τάξεων έχουν τό δικαίωμα, οι μέν τοϋ Α' Βραβείου νά δημοσιεύσουν τήν εικόνα των επί πληρωμή όρ. 40 διά τά έξοδα τοϋ κλάσε, και νά χορηγούν έντός τριμήνου τό πολύ από σήμερον, (δίαισι κατόπι παραγράφεται τό δικαίωμα τοϋτο), ένα ολονόηποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τών έτών 1894 — 1930 (Β' Περίοδος) μέ έκπτώσιν δέκα πέντε (15) δραχμών. Οι τοϋ Β' Βραβείου ν' άγοράσουν όμοιον Τόμον μέ έκπτώσιν δέκα (10) όρ. και οι τοϋ Γ' μέ έκπτώσιν πέντε (5) όρ. (Ίδε και Όδηγόν Συνδρομητοϋ, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και άνω). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρχοντοπούλα, 172, 18, 7. Ίσοίμοι: Μάγισσα, 170, 17, 7. Σαπυνοφούσκα, 185, 19, 7. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σιφωνέτ, 156, 18, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Λορελάι, 124, 18, 5. Κοκκινόσκουρα, 110, 11, 6. Άνθισμένη Τριανταφυλλία, 102, 11, 6. Ένωθ, 96, 10, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χαλιμά, 40, 4, 2. Λυγαριά, 75, 8, 3. Γλυκεύδ Έλλάς, 76, 8, 4. Κόρη τής Διαπλάσεως, 17, 2, 2. Άστροκαίος Κεβαλλάρος, 16, 2, 1. Άρχοντας τοϋ Κόσμου, 64, 7, 3. Μιράντα, 13, 2, 1. Έρση Δρόσου, 81, 9, 4. Ύμνος τής Λευτεριάς, 52, 6, 2. Άπολλωνία, 41, 5, 3. Βύρων, 14, 2, 1.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 έτών). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έρσίμη, 160, 16, 6. Ίσοίμοι: Ίός, 182, 19, 7. Άφρικάνο, 161, 17, 7. Αυσόχαρτο, 151, 16, 7. Τυγαπτιλεζάρ, 158, 16, 6. Ηρώ, 181, 17, 6. Τζινα, 155, 16, 7. Πορφυρίς, 166, 17, 7. Νταίχη, 151, 16, 7. Ναίς, 180, 18, 7. Άγνούλα, 172, 18, 7. Χρ. Ι. Σολιώτης, 169, 17, 6. Τρακουλόχαρτο, 153, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλάσι Δοξάρι, 138, 14, 7. Γιαννιτσιός Νάνος, 144, 15, 7. Ίσοίμοι: Γαλλάνο, 139, 14, 5. Ιούλιος Καίσαρ, 142, 15, 7. Άνεμάνο τοϋ Βοννοϋ, 142, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνοπούλα, 106, 11, 7. Νεράιδα τών Κόκκων, 119, 12, 6. Αάτης τοϋ Άπέτρου, 107, 11, 6. Ίσοίμοι: Καπετάν Τζαβίλας, 115, 12, 7. Άδρα τοϋ Σαρωνικού, 103, 11, 5. Χαραγγί τής Δέσβου, 109, 11, 7. Γεώργιος Άβέρωφ, 94, 10, 6. Χαραγγί, 80, 9, 6. Κοκκίνος Βρόχος, 106, 11, 6. Δροσπηγή, 129, 18, 5. Άνδαλουσία, 123, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μικρός Έδισσων, 84, 9, 7. Άλξ. Α. Ζαχαράου, 76, 8, 4. Άμπετιανός Πολίτης, 76, 8, 4. Δροσερό Μελτέμι, 86, 9, 5. Ιόνου Δάκρυ, 72, 8, 4. Χρυσόθήρας, 76, 8, 3. Μικρή Άμαζών, 77, 8, 4. Κοκκινόσκουρη, 89, 9, 7. Δημ. Χουρδάκης, 81, 9, 4.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άνθος τών Τροπικών, 40, 3, 6. Ελένη Π. Βεντούρα, 28, 3, 5. Έντελβίβη, 15, 2, 1. Έλντα, 22, 3, 3. Αμιμένη, 86, 4, 2. Τρου-Τιέν, 61, 7, 6. Γλυκοχάρμα, 23, 3, 2. Κεταρίδα, 42, 5, 1. Σπόρος τοϋ Ρήγα, 17, 2, 2. Βασίλισσα τοϋ Ιονίου, 60, 6, 5. Ναδία, 21, 4, 3. Ζήνων Α. Πουλάκης, 14, 4, 1. Εύβοϊκό Άκρογιάλι, 26, 4, 3. Λαρισσαϊκό Άγκισθάκι, 32, 4, 5.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω). ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Π. Μπούρας, 118, 12, 7. Ίσοίμοι: Άγγελουδί, 171, 18, 7. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρογίτης, 83, 9, 4. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δημ. Γιάκος, 81, 4, 3. Βάσιγκτων, 18, 2, 4. Αργοναύτης, 47, 5, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 όδος Έβρετιδου, τήν 18 Σεπτεμβρίου 1931

Δέν παραλαμβάνω γραμμάτια μέ άνετακτές γραμματώσεις, γιά τό όποία πρέπει νά πληρωσω.

Ζυγίζετε τά και βάζετε τό γραμματώσμο σωστό. Δέν άπαντώ σέ κανένα, όταν μέ ρωτά γιά πράγματα πού τά έχει ό Όδης τοϋ Συνδρομητοϋ. Τιμάται όρ. 5, ταχυδρομικός όρ. 6, και πρέπει νά τόν προμηθευθή όποιος θέλει νά λαβαίνη μέρος στην κίνηση.

ΠΑΒΙ και τό καλοκαίρι! Τά παιδιά γυρίζουν, τά σχολεία άνοίγουν, Καλή πρόοδο, καλή όγυα, και τό χρόνου!

Φαντάζομαι, Κόρη τοϋ Ταυέτου, μέ πόση εχάριστη διαδρασε νά φυλλάδιό μου, πού σέ περιμέναν στό σπίτι όταν γύρισε από τό Μέθανο. Μά και όσα σοφά λείπον, μπορείς τώρα νά τό προμηθευθή.

Τά παραλές, Παναλλήνιο Όνειρο ή Μ. Άγγελία έκείνη δέν ήταν και τόσο «χρυσία». Ίσως θά παρεξηγήσε τό «άμφοτερόσημο ύπαρξη», αλλά ήταν άπλοστέρα σχετική μέ τούς «Βατράχους», στός όποιους άνήκει ή φίλη μας έκείνη.

Όσο γιά τό «κατάνατο», αυτό δέν μέρεσε και μένα! αλλά όταν τό φαντασθή κανείς λεγόμενο σέ άσπείρο, φιλικό τόνο, περνά.

Ναι, Σπυρομάλλο Άγός, πού κανονικό κι' εθάνόγνωστο τό γραμματώσμο σου. Άν ήταν και τό φευδώνωμο μέ κόκκινο μελάνι, όπως όρίζει ό Όδηγός, δέν θά τούλειπε τίποτα. Ίποθέτω ότι κι ή μαμά σου, έν τής τδδενχας — και πρέπει νά τής δείχνης όλα σου τά γραμμάτια —δένει πολύ εχάριστημένη.

Άλήθεια, Χείδη, κόντεφα νά σε έχάσω ύστερ' από τόσο καιρό, αλλά... δέν σε έχάσα. Τήν ιστορική λεπτομέρεια πού μέ ρωτάς δέν τήν έρω, σ' έχω καιρό νά φάξω. Άλλά γιατί δέν φάχνεις σοφ; Δέν έχεις Έλληνική Ίστορία; Είναι εχάριστη ή εχάριστη ή νά θάλει κανείς νά μάθη κάτι τί και νά τό βάλει μένος του...

Άλήθεια, Πυθία, οι προλήψεις αυτές είναι τόσο ριζωμένες, όστε συχνά κάνουν σήμφωνα μ' αυτές κι' άνθρωποι πού δέν τις πιστεύουν. Πι χ: δέν αρχίζουν κάτι από Τρίτη, ένφ έφέρουν άλλα πώς κι ή Τρίτη είναι σάν όλες τις ήμερες. Κάνεις λαμπρά πού προσκαθίς νά παλληχθής από τόν ζυγό τών προλήψεων. Όσο γιά τό ύνερα όμως, βέβαιο είναι πώς, άν τό περισσότερο είναι άσημαντικά, ύπάρχουν και μερικά, σπάνια, προφητικά ή προαποποιητικά, πού άφελούνται σέ τηλεπείθεα ή προαποθήση.

Έχεις όκιο, Χωρίς Φτερά; ό Σεπτέμβρης είναι ό μήνας τών χωριμιών. Φεύγουν από τις εσχολές για τήν πόλη, φεύγουν από τήν πόλη για τό σχολείο, πού συχνά βρίσκεται άλλοϋ. Έκείνοι πού πέρασαν τό

καλοκαίρι μαζί, χωρίζονται. Άλλά τί νά γίνη! Μήπως δέν θά ένοθεούν και πάλι σέ λίγο;...

Τό ξέρω, Δροσπηγή, πώς ή τάξη πού πηγαίνεις τώρα είναι πολύ δύσκολη. Μού φαίνεται όμως πώς μπορείς κάπου-κάπου νά φανείσαι και στην κίνηση. Τό βραβείο παραδίδη στον άποσταλμένο σου.

Καλώς νά έλθης, Άνατέλλον. Άλλε. Και βέβαια πού ή χαρά σου θά έλθης σάς Άθήνας νά σπουδάσης, πρέπει νά σοφ διώχνη τή λύπη για τό πρόσφατο και τά πράγματα πού θάφης προσωρινά. Αογική ή εξηγήσή σου γιατί βλέπουμε μέ τό ένα μάτι τή φωτογραφία καλύτερα. Όσο γιά τήν έγκλιση τοϋ τόνου, στη δημοτική πού γράφουμε, άκολουθήσε τήν προφορά, Πι χ: «δός του το», ένας τόνος στό «δός» άρκει, γιατί προφέρουμε «δόστουτο». Μερικοί πού γράφουν «δός του το» κάνουν λάθος, γιατί δέν προφέρουμε «δόστουτο». Λάθος έπίσης είναι τά «μού το», «μέ τον», πού άναφέρεις. Γιατί προφέρουμε «μού τό δίνας», «μέ τόν πάτερα σου» κτλ.

Καταλαβαίνω τήν εχάριστή σου, Αυσόχαρτο, άφου μέ τόσους κόπους κατάφερες νά διαβάσης τό Κρυπτογραφικό (τέκούσε σέ, πού τό βρήκατε άλυτο;...) Άλλά για τούς μύθους δέν μπορώ νά σοφ πώ. Φαντάζομαι άν όλοι μου έπελναν από δυό τρεις νά τούς διαλέγω! Σέ θά διαλέξην τόν καλύτερο.

Προτιμώ, Μπουρενιάν, τό μεγαλύτερο από τά μεγάλων τών φωτογραφιών πού μου στέλνεις. Περισσότερες από τρεις νά μή στείλεις, κι' άς είναι όλες τοπικά. Για τό άναχτυπορ. λάθον, μπορείς βέβαια νά σημειώσης κι' ένχ-δυό άλλα, άί βρης, όχι όμως από τίς άλλες οσέδες. Τά «λέτα» τών κανονίων, πού είδες στό διήγημα τοϋ κ. Βλαχογιάννη, είναι οι καλύτερες. Έτσι τόνος έλεγαν οι πρώτοι σ' 21.

Είδη, Μαργαρίτα Καίρη, τά δυσάρετα πού σοφ συνέβησαν αυτό τό χρένο και σέ δικαιολογώ. Έλπίζω κι' εχάρω τόν έρχόμενο πού λογαριάζεις νά μπης στην κίνηση, νά χης όλο εχάριστο. Στό μεταξυ όμως θά μου έκανες μεγάλη εχάριστη αν μου έγράφες κάπου κάπου.

Τό διαβάσα τό γραμματώσμο αυτή τή φορά, Άεράτση Γέλιο, και σ' εχάριστο πολύ για τά καλά λόγια. Όσο γιά τό «κταστραφόν» τάλλα περιοδικά, πού είναι «κακοί πλάστες τής παιδικής ψυχής», είναι λιγάκι δόξαλο, άφου βρίζονται κουτόπαιδα πού τό δημοστρέφουν.

Καίρω πολύ γιά όλ' αυτά πού μου γράφεις, Ίσπότη τοϋ Ρήνου, και προπώντων για τόν «Παιδική Άδελφούσχη», τό νόμιμο αυτόν παιδικό τίςον τοϋ Λυκαίου τών Έλληνίδων, στόν όποτον άνήκεις και σ'ό. Νά μου γράψης, σέ παρακαλώ, για τίς έργασίες σου, νά μέ κρατήξ έννηρη.

Ο κ. Φαίδων, Γιολί, σ' εχάριστο πολύ. Βλέπεις ότι έπαρξισαν οι «Επιστολές» σου πού τις θεωρείς άναντικατάστατες. Έλπίζω νά σοφ στείλουν Μ. Μουσιλά, άφου ζήτησες μέ δυό Άγγελάς. Περιμένω τήν «περιπέτεια».

Σπυρομάλλο Άδρα, ό «Χρυσόκαράβος» πού Πόσ έχει δημοσιεύσει στόν τόμο μου τοϋ 1929 πού τιμάται όρ. 115. Άμα τόν διαβάσης, θά μπορούσε ίσως νά λύσης και τό Κρυπτογραφικό, πού σοφ φαίνεται τώρα «λαδύρινος». Ναι, πλησιάζει ό καιρός πού θά σοφ πώ νά μου στέλνεις καλή κομμάτια.

Τά τυπογραφικά λάθη τά βρήκα όλα—μού γράφει ό Χρυσόθήρας—ήσαν πράγματι όρτα κρυμμένα. Ναι, γιατί τά βρήκα; Άν δέν τάβρισκε όμως, τότε θάταν πολύ άρχημα... Ό έθιος πρτείνεις, διαγωνισμός Σέξισος και Τυπογραφικών Λαθών νά γίνονται μαζί, μ' ένα κείμενο, για νά έχουν περισσότερη δυσκολία. Θά τό σκεφθώ. Μήπως ή δυσκολία αυτή θάταν άναπέρβλητη; —Φύλλα και λουσάχαρα έστειλα.

Χ. Παπαχοιτόπουλε, πού καλό ό μέσος βρόχος σου, αλλά τώρα πρέπει νά έπιμελήθης στό μαθήματα πού φάχνεις άδυνατώτερος. Διαβάσα τά συγχρητηρία σου στην Άλιανόρα.

Και στό γραφέο μου, Δελουδά, έμειναν καταγορητευμένοι από τήν έπίσκεψή σου. Για τά έπικαιρα τής Σελίδος, τί νά σοφ πώ! Άν εδήλωνά ότι θά τά εχάρηξω, για νά τό διαβάξω γρηγορότερα, όλοι θά μου έστελναν έπίκαιρα. Και δέν μέρέσουν, έβρεις, καθόλου, γιατί τό περισσότερο δέν έχου μέν άληθινή, ειλικρινή έμπνευση, αλλά γράφονται όπως όπως για τήν επικαιρότητα. Ίπάρχουν βέβαια κι' εχάριστες, αλλά τί εχάρηξω, όλοι θά είναι όποτε κι' άν είναι. Όποτε μου φαίνεται δυσάρεστο νά διαβάξουμε χειμωνιάτικα τό καλοκαίρι και καλοκαιριάτικα τό χειμώνα. Αύτά δέν είναι, βλέπεις, χρονογραφήματα σ' εφημερίδα. Λογοτεχνικά κομμάτια είναι.

Αυτό είναι βέβαιο, Άνοιξιάτικη Βροχούλα, ένας σκύλος δέν θά σοφ έκανε ποτέ αυτό πού σοφ έκαμε ή χαριτωμένη σου γατίτσα. Μην τή λές όμως «αίμοσόρα». Έγώ όποθεώ ότι έκείνη τή στιγμή ήταν άλαλιωμένη κι' άγριεμένη από τό φόβο της πού τή κνηροήσε ό σκύλος, και καθώς πήγες νά τήν πιάσης, σέ πήρε και σένα για εχθρό και σέ ταχυροόνας. Έλπίζω τώρα νά μην κίνης άλλους έξη μήνες νά μου γράψης...

Έδω, παιδί μου, πρέπει νά σταθώ. Άν και στους παραπάνω δέν άπάντησα παρά σέ λίγα απ' όσα μου έγράφε κανένας, δέν έμεινε τόπος για τόσες παρακάτω, όστε σχεδόν για νά τούς άναφέρω... Μαργαρίτα, πού κατάλαβες πιά πώς σοφ είμαι άπαράτητη και χαίρω πολύ γι' αυτό.—Τρία τής «Τόμπολας», πού σοφ εχάρω νά γίνης έντελώς καλά κι' εχάριστο τό Σύλλογο για τό εσπαθώμα.—Βάγκυρα, πού είχες νά μου γράψης τόσον καιρό.—Μικρή Όλλαντέζα, πού σοφ άρσε τόσο τό «Μή μου άπτου άθυμίων»,—Κεφαλλονίτη, πού και σ'ό χάρηκες τόσο όταν είδες «Επιστολή τοϋ κ. Φαίδωνος, Μπουρομάλλο, πού έλαβες ός τώρα άπάντησα από 28 Διαπλάσπουλα, περιγράφεις τόσο όμορφα τήν εχάρηξή σου.—Άναγιά, πού άρκετά, βλέπω, γνωρίζεις Διαπλάσπουλα.—Πανηγυράκι, πού ό κ. Ε. σ' εχάριστε για τήν τιμή, αλλά αυτό τόν καιρό δέν έχει κομμάτι γραφία, τοϋ τής πηράν όλες.—Άγνή, πού μου έγραφές τόσο όμορφα τή ζωή στο χροί.—Πολυλογού, πού σέ παρακαλώ νά πής στη Ν. Ψ. ότι κι' έγώ πάντα θά τή θυμώμαι.—Έδα, πού θά σοφ δημοσιεύσω τώρταυτό αυτό μαθηματικό παιχνίδι, αλλά ό κ. Ε. δέν θυμάται πιά. παρά ότι τό μαθηματικό δόθηκε φέτος σέ μιά κορία και σ' ένα στρατιώτη.—Καπετάν Μιαούλη; πού εσπαθώσες και σ' εχάριστε πολύ—καλά μου παιδί, θάρροσθετε σήμερα σ' αυτά τά λόγια, κι' όταν πού εχάρηξομε, ίσως θάμαι σέ θέση νά σοφ πώ περισσότερα.

Ζωρζέτα Φαμπρικέζη, Ούρόνιο Τόξο, Γαλαζιανή, Φεμινίστρια, Σιφωνέτ, Νάιτε Αύρητη, Τζίνα, Ζουλέντα, Αιλιάντα, Ρυολέτε, Κυρά Φροσύνη, Ρέμβη, Γκεζέλινα, Ν. Ε., Πάνθηα Άβραάμου, Νάκισος, Κρητικό Άστέρι, Ίζόδη και Μόνα Βάννα,—αφούλαξα τά όρτα σας γραμμάτια για τό έρχόμενο, μήπως μπορούσε νά πάντησω σ' τις προτάσεις τουλάχιστο και τις έρωτήσεις πού μου κάνατε. Γραμματοπλημύρα!

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Στους νέους» τής «Ελευθέρας Πρωτοφίας». Ένθουσιαστικό, αλλά οι στίχοι όλοσδιόλου άπνευνο.—Τώρα μέ τις πιόσεις τής Α. Σ. Α. Κοινά τό θέμα και κοινά γραμμένα.—«Βιολέτες» τής Σεπτεμής Διάσης. Πολλά λόγια για ένα τόσο άπλό πράγμα: Κόρη και οι βιολέτες, μπήκαν στό βάζο και τήν άλλη μέρα μαράθθηκαν. Η έξοστέρηση έπρεπε νά είναι πού συντομότερη. (Τό άλλο κομμάτι τής Σεπτεμής Διάσης — «Αναμνήσεις — Έπιπέτες» — άρκετά καλό, μέ μικρά διορθώματα δημοσιεύεται).—«Μπροστά στό Σταθμό» τής Φεμινίστριας. Πέντε οσάδες χειρογράφου, θάπανε άπάνω από δυό στήλες τής Σελίδος. Άνάχνη ή Φεμινίστρια νά τό συντομώση, μέ και νά τό μεταρρυθμίσει. Νά λείψη ό πρόλογος. Και στό Σταθμό, όπου θά κίνη τή παρατηρήσεις της, νά βρεθί κατά τόχη. Δέν είναι όμορφο νά πηγαίνη έπιπέτες, για νά φυλογολήσθ άνθρωπος.—«Η μητέρα τών γαϊδάρων» τής Γ. Α. Φ. Άνεόστο γνωστότατο.—«Αθήναίς» τής Έβας Άδάμ. Ένα κομμάτι πασίγνωστο από τή Βεζαντινή Ίστορία. Τα ιστορικά αυτά δέν είναι κατάλληλα για τή Σελίδα, για τό σκοπό της. Θάταν τό εύκολότερο πρβγμα νά μου κάνοιν τά παιδιά βιογραφίες ιστορικών ανθρώπων και γυναικών, πού βρίσκονται παντού. Έργα φαντασίας θέλω για τή Σελίδα.—«Μιά μέρα τής Ντόλλης», άντιφατικό διήγημα τής Αιλιάντας. Δέν είναι καμωμένο μέ άρκετή τέχνη, όστε νά φαίνονται σκόπιμες οι άναφορές. Ό άναγνώστης θά τούκαρνε άπλοστέρα για κάτι καλαδό.

περιγράφεις τόσο όμορφα τήν εχάρηξή σου.—Άναγιά, πού άρκετά, βλέπω, γνωρίζεις Διαπλάσπουλα.—Πανηγυράκι, πού ό κ. Ε. σ' εχάριστε για τήν τιμή, αλλά αυτό τόν καιρό δέν έχει κομμάτι γραφία, τοϋ τής πηράν όλες.—Άγνή, πού μου έγραφές τόσο όμορφα τή ζωή στο χροί.—Πολυλογού, πού σέ παρακαλώ νά πής στη Ν. Ψ. ότι κι' έγώ πάντα θά τή θυμώμαι.—Έδα, πού θά σοφ δημοσιεύσω τώρταυτό αυτό μαθηματικό παιχνίδι, αλλά ό κ. Ε. δέν θυμάται πιά. παρά ότι τό μαθηματικό δόθηκε φέτος σέ μιά κορία και σ' ένα στρατιώτη.—Καπετάν Μιαούλη; πού εσπαθώσες και σ' εχάριστε πολύ—καλά μου παιδί, θάρροσθετε σήμερα σ' αυτά τά λόγια, κι' όταν πού εχάρηξομε, ίσως θάμαι σέ θέση νά σοφ πώ περισσότερα.

— «**Η Ζωή ενός γαριφαλαού**» τού **Ίουλιού Καίσαρος**. Δεν μπόρεσα να καταλάβω τι ήταν το «περίβλημα» εκείνο που οχλήθηκε κι' άφησε το γαριφαλάκι να ιδεί τον κόσμο. Άσπης, Έπισης, το άντικειμεν του μουσικού και του παπουτσιού δείχνει μεγάλη προσοχή εκ μέρους του μουσικού και θάβρισε κακό παράδειγμα. Έγκρινω όμως το άλλο άνεκδοτο του Σουλτάνου, που είναι πράγματι διδακτικό. — «**Νέο είδος προίκας**» τής **Έρβίνης**. Νόστιμο το άνεκδοτο, αλλά κι' αυτό δεν μου φαίνεται διδακτικό. — Άλλα δεν έβιαθα. Μα δέν μόνον άκόμα πολλά. Και, καθώς σάς είπα, πλησιάζει ο καιρός που θάρχισω πάλι να δέχομαι.

ΕΓΚΡΙΞΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν άγνρίζεται, ούτι άναγνωστέται, άν δέν συνοδεύεται άπό τό δικαίωμα, άρ. 10. — Τά άγνωσμένα ή ά γνωσμένα ίσχυουν άσ την 30 Νοεμβρίου 1931. Όσα συνοδεύονται άπο Α, ένήκου: ε ή όριον και άπο Κ, ε ή κορίτσι.

Νέα Ψευδώνυμα: Κοντοστά, κ. (.), Καραϊσκάκης, ά. (...), Γαλαξινά, κ. (ΡΜ), Φρέζια, κ. (ΜΚ), Γλυκεία Πίκρα, κ. (...), Δάκρυ τής Ξενηκίδος, ά. (ΑΤ), Ναυτίλος, ά. (.), Τρελλός Τεννιστής, ά. (!).

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους τής: **Αίγλην** (τίς έλαβα έστειλα' ε, βέβαια, κάθε πρώτο δύσκολο βλέπω άμως ότι έχεις πολλά προσόντα για τήν έπιτυχία: θάληση, προσοχή, κρηση. . .) **Έλευθερίαν Χ' Α.** (πολύ εχάρτιστος!) **Σπιδά τού Παργανασού** (να! θέλει άκόμα διάρθρωμα, άλλ' αυτό θά τό κάμω εγώ) συντάξιμα προπόντων) **Φάουσι** (και τά περασμένα φυλλάδια άρ. 2,50 πωλούνται) **Αστερί τής Μαμμάς** (έστειλα και τό 17ο φυλλάδιο' μή ποδ άπήνησαι και δέν τό είδες άκόμη;) **Μαργαρίταν τού Φάουσι** (ε, φαντάζομαι τή χαρά σου άπεινη τή στιγμή! . .) **Βελοφόρον Άρτεμιν** (ή μαμμά έβρει το κένει' σοδ έστειλα 11 τετράδια, τό Η. Πνεύμα, έν και «γεγονός», τό βρήκα άσημαντό) **Ίουλιέτταν Ραμιαου** (έστειλα) **Έντλβέρδς** (να, μονάχα έκείνα τά πάντε διαβιάξω τά συγχαρητήρια σου στη δ. Μπουρνιά!) **Σπιδά** (λυσόχαρτο έστειλα) **Σεμίραμιν** (τίς έλαβα' έχεις άκόμα καιρό να στείλης και λύσεις ή προθεσμία τού α' φυλλάδιου τής τριμηνιας είναι όθ τις β Νοεμβρίου) **Δούλην Δωδεκάνησον** (βεβαίωτατα, και να ψηφισουν και να ψηφισθουν σε συνεργάτες' μπράβο που «πεισματάθηκες» να λύσης και τό Κρητογραφικό' περιμένω τήν άδελφή σου) **Βασίλειαν τής Νυκτός** (όχι, δέν όφείλεις τίποτε) **Ραπουκετιν** (ώραϊο κι' αυτό τό «γράμμα μετ' έμποδίων» κόνεις καλά που μαζεύεις λαϊκά ανέγμια' τά καλύτερα μπορείς να τά βάλης και σεις συλλογές σου' Ασκήσεων για μένα') **Έξυπνο Κωνσταντίνι** (εχάριστά πολύ που θά προσπαθήσης να έγγραφής κι' άλλους' όσο για τό ψευδώνυμο, αυτό θά ίσχυη μέχρι 30 Νοεμβρίου' άποτε άπό 1ης Δεκεμβρίου μπορείς, άντι να τό άναγεώσης, να πάρης τό άλλο που

προτιμάς) **Κόκκινο Κανρίνι** (να, ή Ν. έχει ψευδώνυμο φανταζομαι τις φωνές που έβγαλε, όταν κόλλησε τό χραπόδι στο χέρι της! μεταφράσεις άπό τό Ιταλικό θά μου στείλης, άργότερα, για τήν Σελίδα) **Ραγισμένο Βιολί** (χαρτί έστειλα) τό ΕΜ ήταν λάθος, άντι ΕΜ) **Σουλιωτοπούλαν** (αυτό, είδες, σοδ ένέκρινα' χαιρω πολύ, γράψε μου) **Αύραν Καρακλά** (Σήμα έστειλα) **Κοντοστά** (σοδ τό ένέκρινα, έστειλα) **Ίωάν. Ν. Διβανόν** (έστειλα 25—41) **Θ. Καλκάνην** (χαρτί και 'Οδηγόν έστειλα) **Έθελωθητην Καρόδωλν** (έλαβα' ή προηγούμενη δάκρωθη) **Βάτραχαν Νο 22** (τίς έλαβα) **Δημ. Γιάνον** (τι είναι τό Είσρημα τό λέγει ο 'Οδηγός, Κεφ. Ε' § 14—24) **Τάνην Τσικόν** (χαρτί έστειλα) **Άρην** και **Υποβούρνι** (έχει καλύτες) **Κέν Μένουρ** (έστειλα) **Αναστασίαν** και **Ίωάννην Καββαδία** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 15 Σεπτεμβρίου θάπαντήσο στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 256ου Διαγωνισμού Λόσων. Αί λύσεις τού φυλλάδιου τούτου είναι δε έταί μέχρι τής 19 Νοεμβρίου.

508. Δεξιόχειρος
 Έν' άκαγορευτικό
 Κι' ένα γεωμετρικό
 Νησί κάθουν στο Αιγαίο
 Όπως όλα του ώραϊο.
 Ε. Ι. Άραχωρίτης

509. Στοιχειώδης
 Από πλαταιά μά θάλασσα
 Δυό σύμφωνα έν τής ούθισης,
 Τήν ήπειρο όπου βόισσεται
 Άμέσως θάνακρούσης.

570. Μεταγραφιατρικός
 Τήν έχουν όλ' οι φαντασιόμοι,
 Ποιός λίγο, ποιός πολύ . . .
 Μ' άλλόζει κεφαλή,
 Κι' αυτό τό πρόσταγμα προομένει
 Τό κλοίο για τό ξεκίνηση —
 Καλό ταξίδι! καλή. . . λύση!
 Νάρκισσος

571. Αίνιγμα
 Τήν άκλλησία έστήριξε τάρσενι- [κό μυν
 —Θά τό γνωρίζης. —
 Μό κι' έκκλησία, άν θέλης, με [τό θηλυκό μου,
 Κι' οτι άλλο χιτζεις.
 Υπερφοσιός Μπαρπάς

572. Πυραμίς
 +
 * + *
 * * + * *
 * * * + * * *
 * * * * + * * * *
 * * * * + * * * *
 * * * * + * * * *

Όριζοντίως εκ τών άνω: σύμφωνον, μονός βάρος, έγκλημα, ομοίως στρατηγός, ποταμός τής Μ. Ασίας, άρχαίος φιλόσοφος (ποιητής και μαθηματικός).
 Οι σταυροί καθέτως άρχαίος άγαλματοποιός.

573-577. Μαγικό Γράμμα
 Τή άνταλλαγή ένός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε τού ά- τοού, να σχηματισθουν άνευ άνα-

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να είν αναεώνουν άμέσως, χωρίς να με άποβάλλουν εις τόν κόπον και τό έξοδον να τό ύπενθυμίζω στον καθένα Ιδιαίτερος. Η έγκαιρη άνανέωσή τής συνδρομής είναι τό πρώτιστον χρεός τού καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

γραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

τρέχω, τροχός, τόμος, Λάκων, Άετα

Μυραβέλος Άνδρος

578. Διπλό Κεφάλι
 άλλος, άν, δριον, έν, όσος
 Είς τός λέξεις αυτές να προστεθί από έν γράμμα ως κεφαλή, και να σχηματισθουν άλλαι τόσαι λέξεις, τάρχηκά τών όποιων ναποτελουν άρχιλο στρατηγόν.
 Βάτραχος Νο 4

579. Έπιγραφή εν Τριπλής Άδροντιχίδος

* * * Τά τρία πρώτα γράμματα έκάστης τών κάτωθι ζητουμένων λέξων να τεθούν εις τήν θέσιν τών άστερισκων όστε να σχηματισθί έπιγραφή, τής όποιος ζητείται ή άγάγνωση:

1, Μυθική τραγική ήρωϊς, 2, Άοιδιός (Γραμματικής), 3, Προφήτης ιδών τόν Χριστόν, 4, Θεός θαλάσσιος, 5, Θεός αλύπτιος, 6, Ποταμός τής Αίγύπτου, 7, Άγώνισμα, 8, Έορτή τής Παναγίας.

580. Φωνηεντόλιπον
 χος-τ-κλ-σνδρμτ-ν-γ-εσθν.
 Παρ. εδ;

581. Γρίφος
 τι τι Δώτ ΤΟ Λυών
 τι τι ητοι ΤΟ Νέλλη

Α Χ Ξ Ξ Ξ Ξ Ξ
 τών Πνευμ. Άσκήσ. τού φύλ. 27

374. Μείλιπος (μύν, ίππος). —
 375. Άβυδος - άβυσσος. — 376. Ψάο-Ψάο-Άραφ. — 377. Η έλαία, τό έλαιον, ο πολυέλιος.
 378. ΘΕΑΤΡΟΝ 379. Άστατα ΕΙΡΙΑΟ τά τής τούχης. ΑΙΡΠΙΟΣ — 380. ΙΝΑΤΡΑΙΕΤΗΡ ΧΟΣ ("Ι-διος, Ο Ο Η Ο Ν-άμα, Α-γωνΟΣΗΡΟΣ νία, Χ-άσια, "Ο ισηρος, Σ άββα). — 381. Τό λακωνίζειν έστι φιλοσοφείν. — 382. Οδδεις οίγησος μετενώθη (ου δics, σιγ εις ας, με έν ο-εις, έν). — 383. Bois, boisson. poisson, son. — 384. A la guerre conne a la guerre.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1. όσας 1. Ο τό πολύ λέξεις με άπλο στοιχεία άρ. 6, τό έλαγιστον τμήμα. Πάνταν 10 λέξων 60 λέξη ή λέξη με παχία ή στοιχεία λέπτα 70 και με κεφαλαία άρ. 1. Ό χωριστός στίχος άρ. 3. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό διπλά. Η προκήρωμή είναι άπαραίτητη.
 / ΑΑ' — 606 /

Μπαίνοντας στο ελαιόνιο τής Διαπλάσις χαιρετήριε όλα τά διαπλάσιόποια! Άνταλλάσσομε Μ. Μυστική. Δις: Κυρίαν Καίτην Ταμπασούλα, Λάρισαν, δια Κεντυάτα και Πολυκαλύδο
 / ΑΑ' — 607 /

Καλή μας 'Ιερόλη, στη γιορτοβία σου δέξου τις θερμότερες εύχές μας. Πενερέμε Χαρμόγελο. Έντεταβας
 / ΑΑ' — 608 /

Δηλό στα εθνεγνία Διαπλάσιόποια που άλληλογραφούν μαζί μου, ότι ή Δ' όσας μου έλαξε, Κον Ήριμ, Άριπατόβλο (διά Γεώργ. Εδσπρ.), Ένοικισμός Βορρακος, δδός Εβραγγελιστής Σχο'ής, Τετράγωνον Ε, 44, Άθηνας.
 Άνατέλλων Ήλιος
 / ΑΑ' — 609 /

Μηθεο, θερμά συγχαρητήρια, τής Άνταλέξιας και δικά μου, για τή έπιτυχία τής έκδρομής σου σεις διοργανώσατε. . . Ίουδήθ, Βραλίτε Άβραβάση γιατί δέν άποντάτε; Άζιγιαντά
 / ΑΑ' — 610 /

ΜΠΑΜ! Τό Βατερλό έρχίσει: Αόγειο κρηνο-Πάνο, Νοστράδομος— Μαξίμου, Φούλλος Θαλασσινός— Λάμπρος, Βινάος Γεράνας— Πάνος, Γεμνέτετε! Υ' φάσατε λευκήν σημαίον! . . .
 ΤΡΙΑΚΑΤΑΡΑΤΟΣ
 / ΑΑ' — 611 /

Υστερα από λίγες μέρες βγαίνει Η «ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ» ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Διευθυντής: Ντίνος Τριμκαλινός Διεύθυνση περιόδιου και ήμερα τής έκδόσεως θά άναγγείλομε με Άγγελία.
 / ΑΑ' — 612 /

Επι τή ενάρξει τών μαθημάτων, με λόπη μου παύο τήν έπιτάλην Η. Μυστικόν και τούτεον. Είς όσους μου έστειλαν θ' άναποδώσω. Παναγιοτής
 / ΑΑ' — 613 /

Αποτελέσματα Διαγωνισμού (ΑΑ'—499) Βραβεύονται: Όρτεκία—Νυφούλα τ' Οδρανού, στείλντας άδοχαστοβιμε. Άνασπερη Γ'δνυχία Βασίλισσα τού Αΐθρος
 / ΑΑ' — 614 /

Ζητώ άλληλογραφία με Διαπλάσιόποιας έκ άνω τών 13 έτών. Στείλτε: Έβλην Ε. Αζαυτίδον, δδός Ίερωνομική, Έναντη Βρεφοκομείου, Ήράκλειον Κρήτης, Κρητική Άκρογιάλι
 / ΑΑ' — 615 /

Προπρόσασμεν διαγωνιστόν τοπίων Σχηματισή διδασκός Προθεσμία μηνιαία. Δ/σις (ΑΑ'—549). Περιμένουμε δια κάθε εθνεγνίη ψυχούλα.
 Τρελλός Τεννιστής— Παναγιοτής
 / ΑΑ' — 616 /

Δίμνος Διαγωνισμός Βατράχου 11. Βραβεύεται τό καλύτερο αυτοσχέδιο παιδικό πνευμα, γραμμένο πάνω σε κάρτη ήθοποιο. Διαπλάσιόποια, δείχτε τήν έξυμνάδα σας. Συμμετοχή δίδραμος Δ' σεις. Βατράχων. Βραβεία διαλέχθη!
 / ΑΑ' — 617 /

Αναγνήτες Διαπλάσιόποιας, άλληλογραφείτε: Γράψτε τ' Είλιον Χ Βάντσου, Μόδη 14, Θεσσαλονίκη, διά τ' Χλήη

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταί παρακαλοϋνται να δηλώνουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν εις τό γραφεϊον μας άποστέλλοντες και δραχμή. 5 διά τήν έκτύπωσιν τής νέας ταχυίας. Άλλος δέν εϋθνημόθη διά τήν απόλειαν τών φυλλάδιων των.